

# Intro

## ผู้ล่าส่วนใหญ่มักจะออกล่าในตอนกลางวัน

ใครต่อใครก็บอกว่ามันเป็นช่วงเวลาที่น่าอันตราย ใช่ว่าผมเองก็คิดว่ามันอันตราย แต่เป็นความอันตรายที่แสนจะน่าดึงดูด ยามที่ถูกสายตาดูตันเต็มไปด้วยความปรารถนาจับจ้องมา มันช่างชวนให้รู้สึกร้อนรนไปทั่วทั้งกาย ยิ่งตกเป็นเป้าสายตาามากเท่าไร ผมก็ยิ่งชื่นชอบและเผยรอยยิ้มออกมามากเท่านั้น

ร่างกายของผมขยับตามจังหวะเพลง หลับตาลง ปลดปล่อยตัวเองให้เต็มที่ อย่างน้อยนี่ก็เป็นช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ของผม

สายตาหลายคู่ที่จับจ้องมาไม่ได้ทำให้เกิดความรู้สึกเงินอายแต่อย่างใด กลับกันเลยละ...ยิ่งมองผมก็ยิ่งกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น บดเบียดร่างกายตัวเองเข้าไปหาหนึ่งในเจ้าของสายตาที่จ้องมองมา ตั้งแต่แรก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นพลางส่งยิ้มบาง ๆ ให้เขา ทำตัวเป็นเหยื่อที่ยอมจำนนให้แก่ผู้ล่า

ผมชอบคนหล่อเนี่ย...

แล้วคนตรงหน้านี้ก็หล่อมาก ๆ ด้วยสิ

“มาคนเดียวหรือครับ”

นี่มันคำถามยอดนิยมเลยละ ส่วนใหญ่เมื่อผู้ล่าพบเจอเหยื่อที่ดูใจก็มักจะถามแบบนี้เสมอ

“อะไรนะครับ ผมไม่ค่อยได้ยินที่คุณพูดเลย” ผมว่า ขยับเข้าไปใกล้ร่างที่สูงกว่ามากยิ่งขึ้นจนแทบจะสิงเข้าไปในเรือนกายกำยำ

อะไรกัน อ๋าย่ามองผมแบบนั้นสิ นี่ผมไม่ได้ยินคำถามของเขาจริงๆ นะ

ไม่ได้ตั้งใจจะอ่อยเหยื่อเลยสักนิด!

“ผมถามว่าคุณมาคนเดียวหรือ”

ความต้องการของผมสัมฤทธิ์ผลเมื่อใครอีกคนโน้มกายลงมากกระซิบถามด้วยเสียงทุ้มเขย่าหัวใจที่ข้างหู ผมรู้สึกได้ถึงท่อนแขนแกร่งที่พาดผ่านเอวและกำลังร้งร่างของผมเอาไว้

ร่างกายของเราทั้งคู่เบียดเสียดกันท่ามกลางผู้คนมากมายที่กำลังโยกย้ายไปตามเสียงเพลง ความร้อนจากเรือนร่างและลมหายใจของเขาที่พัดรดลงมาทำให้ผมสั่นสะท้านไปหมด

เหมือนว่าคืนนี้เหยื่ออย่างผม...จะเจอผู้ล่าที่เหมาะสมกับตัวเองแล้วละ

“ผมมาคนเดียว”

“แฟนคุณเขากลับมาหรือครับ ที่ปล่อยให้คุณมาที่นี่คนเดียว”

หลอกถามอีกแล้ว!

เชื่อเถอะว่าเขาไม่ได้พูดออกมาเพราะรู้สึกแบบนี้จริงๆ

“ผมดูเหมือนคนที่มีแฟนแล้วหรือ ฮ่าๆ คุณเข้าใจผิดแล้วละครับ ผมโสด...โสดมาก ๆ ด้วย” นี่ต่างหากละคือสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการ เขายิ้มหลังจากที่ผมตอบคำถาม ใบหน้าหล่อระดับดารานายแบบ ขยับเข้ามาคลอเคลียที่ข้างหูของผมอีกครั้ง

“ที่นี้คนเยอะนะ คุณว่าไหม”

“ผมชอบ” ยิ่งคนเยอะผมก็ยิ่งชอบ

“แล้วไม่ชอบผมเหรอ”

หึ หึ :)

“ทำไมถามแบบนี้ล่ะ ผมยังไม่รู้จักคุณเลย จะให้ตอบว่าชอบหรือไม่ชอบมันก็ค่อนข้างพูดยากนะครับ”

“เหมือนผมโดนหลอกถามชื่อเลยนะเนี่ย”

“คุณเองก็หลอกถามผมไปตั้งสองคำถามแล้วนะ”

เจ้าของใบหน้าดุติชะงักไปก่อนจะส่งเสียงหัวเราะออกมา

“นั่นสินะ ฟังแล้วผมเหมือนกำลังเอาเปรียบคุณ ถ้าอย่างนั้น... เราไปต่อกันไหมครับ ผมคิดว่าที่นี้คงเสียงดังเกินไป กลัวว่าคุณจะได้ยินชื่อผมไม่ชัด”

เขาว่ามาแบบนี้ล่ะ ผมมันก็ประเภทไม่ปฏิเสธคนหน้าตาดีเสียด้วยสิ...

“ก็เอาสิครับ”

“อ๊ะ...อ้อ เบาหน่อยสิครับ อ้อ...คุณขยับแรงไปแล้วนะ”

“คุณก็ดูชอบมันไม่ใช่เหรอ ดูลิ คุณกลืนกินผมใหญ่เลยนะ”

เสียงแหบพร่าดังขึ้นจากร่างที่อยู่ด้านบน กายแกร่งยังคงขยับต่อเนื่องแม้ว่าเขาจะเพ็งบอกให้ผมดูช่องทางของตัวเองที่กำลังดูดกลืนตัวตนของเขาอย่างเห็นกระหายก็ตาม

ผมหอบหายใจ ยกสะโพกขึ้นรับแอสอบอย่างรู้งาน ขบเม้มริมฝีปากตัวเองเมื่อสัมผัสได้ถึงความเสี่ยงซ้ำในแต่ละครั้ง

“ทำไมไม่เรียกชื่อผมหน่อยล่ะครับ เรารู้จักกันแล้วนะ”

เขาพูดและตอกแอสเข้ามาอีกครั้ง ซุกหน้าเข้าหาต้นคอผม รวากับกำลังมันเขี้ยวผมเสียเต็มที่ ก่อนจะขบกัดมันเบาๆ ซึ่งนั่นก็ยิ่งทำให้ผมมีอารมณ์มากขึ้นไปใหญ่เลย

“ซิกส์ อ้า...คุณทำผมเข้าไปหมดแล้วนะ”

ซ้า...แต่ชอบ

อ้อ...เขาดีเป็นบ้า

ทุกสัมผัสทำให้ผมรู้มึนไปหมดทั้งกาย อยากให้ทำมากกว่านี้ อยากให้เขาขยับใส่แรงมามากกว่านี้อีก

ริมฝีปากของเราแนบชิดกัน ผมถูกริมฝีปากของซิกส์บดจูบลงมาอย่างหนักหน่วง เขาใช้ฟันขบกัดลงมาบนริมฝีปากของผมขณะที่เรากำลังแลกจูบนิ้วเนียนกัน กัดและตึงรั้งเบา ๆ ก่อนจะแนบจูบอีกครั้งราวกับจะขอโทษผมที่ทำให้เจ็บ

เอวสอวยยังคงขยับสวนกายเข้ามาเรื่อย ๆ ซิกส์ลูบไล้ฝ่ามือไปตามต้นขาของผม สัมผัสของเขามันดีมากจริง ๆ

“คุณสวย”

“คุณก็หล่อ ผมถึงได้ชอบคุณไง อ้อ...อ้อ!”

“ถ้าเกิดว่าผมไม่หล่อ คุณก็จะไม่ชอบหรอก”

“ผมมันประเภทดูคนที่หน้าตานะครับ อ๊ะ! นิสัยค่อยไปเรียนรูกันบนเตียงก็ได้” ให้ตายเถอะ! มีอะไรกันแล้วพูดคุยกันไปด้วยแบบนี้มันทำให้ผมรู้สึกเหนื่อยจนแทบจะหายใจไม่ทัน ยิ่งซิกส์ขยับเอวส่งกายเข้ามาถี่มากขึ้นเท่าไร ผมก็เหมือนจะขาดใจตายคาอกเขาไปเลย

คนอะไรร้อนแรงซะมด

“ผม...จะ...อ้อ...จะเสร็จแล้ว”

“แต่ผมยังไม่ใกล้เลยนะ”

จะบอกว่าตัวเองอึด ทน นานสินะ!

หึ ๆ

แต่ก็ดี เพราะนั่นยิ่งทำให้ผมชอบเข้าไปใหญ่เลยละ

“จะไม่นอนค้างจริงๆ เหรอ”

“ไม่ละ ผมไม่ชอบนอนร่วมเตียงกับใครนะ” ร่วมเตียงในที่นี้ไม่นับการมีเช็กอินนะ อ้อ...แล้วก็อย่าคิดว่าผมเป็นพวกจัดจ้าน มี

อะไรกับใครไม่เลิกละ ถึงผมจะชอบคนหล่อ แต่ก็ไม่ใช่คนหล่อทุกคนที่ผมจะไปต่อด้วย วันนี้ผมแค่อยากปลดปล่อยเฉย ๆ หลังจากที่เคยเครียดกับการเรียนมาตลอดทั้งสัปดาห์

“เป็นไปได้ไหมครับที่เราจะได้นัดเจอกันพูดคุยกันหลังจากนี้”

ผมยิ้มกับคำถามของซิกส์ จะว่าไปเขาก็ค่อนข้างทำให้ผมติดใจในสัมผัสอยู่มาก ถ้าเราจะต่อกันอีกสักรอบหรือสองรอบก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแย่อะไร

“เอาโทรศัพท์มาสิครับ”

ซิกส์ส่งโทรศัพท์ของเขามาให้ผม ตัวเลขสิบหลักถูกบันทึกลงไปก่อนที่ผมจะส่งมันคืน

“เรียบร้อยแล้วครับ” เมื่อไม่มีอะไรอีกผมก็ไม่รั้งรอที่จะอยู่ต่อ เหนื่อยจะแย่แล้ว อยากกลับห้องไปอาบน้ำอุ่น ๆ แล้วล้มตัวนอนให้หน้าใจสักหน่อย ผมลุกขึ้นจากเตียงหลังจากที่ไล่ติดกระดุมเสื้อเสร็จเรียบร้อยแล้ว

รู้สึกระบมอยู่นิดหน่อยเหมือนกัน แต่ก็ไม่ถึงกับหมดแรงจนเดินไม่ได้

ซิกส์ลุกขึ้นแต่งตัวในตอนที่ผมกำลังหยิบเอาข้าวของสำคัญใส่ในกระเป๋าทางเกงของตัวเอง

พอเสร็จก็เตรียมที่จะเดินออกจากห้อง

“ไวน์”

“หือ? มีอะไรหรือเปล่าครับ” ผมก้มลงมองข้อมือของตัวเองที่ถูกจับเอาไว้โดยคนที่สูงกว่า ซิกส์กระแอมออกมาเบา ๆ ก่อนจะคลายมือออกและกลับไปยืนตัวตรงสบตากับผมที่อยากจะกลับเต็มที่แล้ว จากที่เขาทำให้ผมประทับใจ กลายเป็นว่าผมเริ่มที่จะหงุดหงิดขึ้นมานิดหน่อยแล้วละ

“คุณจะกลับยังงั้น”

“...”

เออ...ผมลืมไปได้ไงเนี่ยว่าตัวเองไม่ได้เอารถมานะ  
 “ถ้าไม่รังเกียจ ให้ผมไปส่งไหมครับ”  
 “จะดีหรือครับ เกรงใจคุณ”  
 “ผมทำคุณเหนื่อยขนาดนี้ จะปล่อยให้คุณกลับเองได้ยังไง ให้  
 ผมไปส่งเถอะ ผมจะได้สบายใจว่าคุณกลับถึงบ้าน”  
 ถ้าอย่างนั้นผมก็ขอไม่เกรงใจแล้วละนะ  
 “งั้นก็ขอขอบคุณด้วยนะครับ”

**ซิกส์** มาส่งผมกลับถึงหอพักที่ตั้งอยู่ภายในละแวก  
 มหาวิทยาลัยที่ผมกำลังศึกษาอยู่ เขาดูตกใจเล็กน้อยที่รู้ว่าเราอยู่  
 มหาวิทยาลัยเดียวกัน อ่า...ใช่ ผมเองก็ตกใจเหมือนกันนั่นแหละ  
 แปลกที่ไม่เคยเห็นผู้ชายคนนี้ผ่านตาเลย ทั้งที่เขาออกจะโดดเด่น  
 มากขนาดนี้แท้ ๆ

มหาวิทยาลัยที่ผมเรียนนั้นเป็นมหาวิทยาลัยที่ค่อนข้าง  
 แตกต่างจากที่อื่น

เรามีแบ่งเป็นสี่คณะใหญ่ ๆ ในแต่ละคณะก็จะแยกเป็นสาขา  
 ยิบย่อยออกไปมากมาย บริหาร ศิลปะและการแสดง การปกครอง  
 และวิทยาศาสตร์ เด็กที่จะเข้าเรียนมหาวิทยาลัยนี้ไม่จำเป็นจะต้อง  
 ร่ำรวยล้นฟ้า เพียงแค่มั่นใจความสามารถของตัวเองว่ามีมากพอ  
 ก็สามารถที่จะสอบผ่านเข้ามาได้

สำหรับคนที่มีความสามารถแต่ไม่มีเงินทุน แน่่อนว่าคุณจะ  
 ได้เรียนฟรีไปจนจบแน่ ๆ อีกทั้งยังมีงานรองรับอยู่อีกต่างหาก

ซึ่งเด็กทุนที่นี่ก็ไม่ได้เป็นทีดูแคลนของคนส่วนใหญ่ด้วย กลับ  
 กันเลย...พวกเขาเป็นหน้าเป็นตาของมหาวิทยาลัย และยังมีผู้คน  
 มากมายที่อยากจะเข้าหาเด็กทุนเหล่านั้นเพราะความสามารถที่  
 โดดเด่นกว่าคนอื่น ๆ

แต่ผมนะ...ไม่ได้เป็นเด็กที่ได้รับทุนหรอก แค่อธิบายให้ฟัง

เฉย ๆ

ผมก็เป็นนักศึกษาทั่วไปที่มีเงินทุนสูงพอจะเข้าเรียนที่นี่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องผ่านการสอบเข้ามาให้ได้ก่อน

หลังจากที่เมื่อยล้ามานานผมก็ได้อาบน้ำเสียที หอพักของผมเป็นหอพักแบบสองห้องนอน สองห้องน้ำในตัว มีห้องนั่งเล่นและห้องครัวให้ เรียกได้ว่าสิ่งอำนวยความสะดวกนั้นครบครัน และแน่นอนว่าราคาต่อเดือนก็ไม่ใช่ว่าเล่นเลยทีเดียว แต่พอกับแม่ของผมยืนยันว่าผมจะต้องพักอยู่ที่นั่นนั้น ก็เลยต้องอยู่นี้แหละ

ผมเคยพักอยู่กับเพื่อนสนิทเมื่อตอนปีหนึ่ง เป็นเด็กทุนที่มีความสามารถในด้านศิลปะและการแสดงสูงมาก เราเรียนคณะและสาขาเดียวกันด้วย ตอนนั้นสนิทกันมาก...แต่ตอนนี้ก็ไม่รู้สิ

อาจจะไม่สนิทกันเท่าไรแล้วมั้ง

ระยะเวลาหนึ่งปีก็พอที่จะทำให้คนเรารู้สึกละแ่นกันได้ คิดว่าอย่างนั้นไหมล่ะ

ตอนนี้อีกห้องหนึ่งก็เลยว่าง ผมเลยใช้ห้องนั้นสำหรับประกอบกิจกรรมบนเตียงเวลาที่พาใครสักคนมานะ

แต่ที่อออ น้ำอุ่น ๆ นี่มันสบายดีจัง

“ไม่อยากจะออกจากห้องน้ำเลย” ผมชอบอาบน้ำ แล้วก็ยังเป็นคนที่อาบน้ำนานมาก ๆ ด้วย ถ้าวันไหนอารมณ์ไม่ดี พอได้อาบน้ำแล้วก็จะรู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาซะ ยิงถ้าได้ครีมอาบน้ำหอม ๆ ด้วยก็ยิ่งชอบเข้าไปใหญ่

หลังจากที่อาบน้ำเสร็จผมก็ออกจากห้องน้ำมาโดยสวมแค่กางเกงตัวเดียวเท่านั้น หยิบได้รป๋าผมมานั่งเป้าจนเส้นผมแห้งสนิทแล้วถึงจะลุกขึ้นไปปิดไฟและกลับมาทิ้งตัวลงนอนบนเตียงนุ่มที่เต็มไปด้วยตุ๊กตาทุกเดทามะหรือเจ้าไข้เกียจซึ่งเข้ากันกับตัวผมในเวลานี้

ได้ที่นอนนุ่ม ๆ ผ่านลมผืนหนา บวกกับเครื่องปรับอากาศที่กำลังทำงานอยู่ ไม่นานเปลือกตาผมก็ค่อย ๆ ปิดลงพร้อมกับสติที่

เลื่อนรางหายไปทีละน้อย

ครี๊ด...

“...”

ครี๊ด...

“อ้อ สวัสดีครับ” ผมทนการสั่นเดือนของโทรศัพท์ที่ไม่ไหว จึงยื่นมือออกไปคว้ามันมากรับและส่งเสียงทักทายปลายสายไปด้วย น้ำเสียงจ้วเจียติดจะรำคาญหน่อยๆ เพราะกำลังอารมณ์ไม่ดีที่ถูกปลุก

[โวนีไซ้ใหม่]

ปลายสายเป็นผู้ชายตอบกลับมา ผมน้อยๆ ลืมตาขึ้น ขมวดคิ้วและยกโทรศัพท์ขึ้นดู ปรากฏว่ามันไม่ได้ถูกบันทึกชื่อเอาไว้ แสดงว่าคนคนนี้ไม่ใช่เพื่อนหรือคนรู้จักของผมแน่ๆ

“ใคร ชิกส์เหรอ?” ผมถามกลับไปและเตรียมจะเหวี่ยงใส่อีกฝ่ายแล้วด้วยถ้าหากว่าคำตอบเป็นใช่

[ไม่ใช่]

ไม่ใช่ชิกส์แล้วจะเป็นใคร?

จะบอกว่าคุ้นนอนคนอื่น ๆ ก็ไม่ใช่ นอกจากเขาแล้วผมก็ไม่เคยให้เบอร์โทร. ใครเลย

“คุณเป็นใคร”

ไม่ทันที่ปลายสายจะตอบ หน้าจอโทรศัพท์ก็ขึ้นเบอร์โทร. แทรกเข้ามา มันเป็นเบอร์ของเพื่อนที่ผมสนิทด้วยในตอนนั้น

‘นีออน’

[ไ้โวนี]

เสียงแม่เจ้าประคุณดังลอดออกมาดังลั่นจนผมต้องรีบยกโทรศัพท์ให้ออกห่างจากหูหลังจากที่กดรับสาย กลอกตาขึ้นมองไปบนเพดานห้องก่อนจะกรอกเสียงตอบรับปลายไป

“มึงกินโทรโข่งเป็นอาหารหรือ จำเป็นต้องแหกปากขนาดนี้ไหม” ผมถามกลับไปเสียงเอื่อย อยากจะล้มตัวลงนอนอีกครั้ง แต่ก็ยังคาใจกับใครบางคนอยู่เลยต้องแะตัวเองขึ้นจากเตียง ลุกขึ้นไปหยิบเสื้อเชิ้ตมาสวมไว้ลวก ๆ ก่อนจะก้าวออกไปที่หน้าประตูห้องพักทันที

[คือกูมีเรื่องจะบอกมึง]

“เรื่องอะไร” ทำไมไม่เห็นว่าจะมีใครยืนอยู่หน้าห้องเลยนะ หรือว่าผมถูกแก้งหรือเปล่า “อย่าให้รู้นะว่าใคร”

[ใคร อะไรวะ]

“เปล่า สรุปมึงมีอะไร รีบพูดมา กูง่วง”

[อย่าเพิ่งนอน! คือ...มึงจำเรื่องน้องที่กูเคยเล่าให้ฟังได้ไหม ลูกชายอากู...]

“ที่ว่าหล่อมก ๆ อะนะ”

[เออ ๆ คนนั้นแหละ]

“แล้ว?”

[น้องเขากำลังหาห้องว่าง กูเห็นว่ามึงอยู่คนเดียวพอดีเลย แนะนำไป น้องจะเข้าไปดูห้องมึง กูคิดว่าอาจจะเข้าไปแล้ว ยังไงกูฝากตอนรับน้องกูดี ๆ ด้วยนะเพื่อนรัก โอ๊ะ ป้ากูเรียกไปช่วยงานต่อแล้ว ไว้ค่อยคุยกันใหม่นะไว้น บายยย]

“เดี๋ยวดิ นีออน!”

ผมอ้าปากค้างเมื่อถูกเพื่อนสนิทตดสายใส่ นอกจากจะไม่มีโอกาสได้ซักถามแล้วยังไม่เปิดโอกาสให้ปฏิเสธอีก หันขวับไปมองประตูห้องอีกครั้งก่อนจะตัดสินใจเปิดออกเมื่อคิดได้ว่าคนที่โทร. มาในตอนแรกนั้นคงจะต้องเป็นน้องชายที่นีออนว่าแน่ ๆ

อา...ใช้คนที่กำลังยืนฟังผนังเล่นโทรศัพท์อยู่นีหรือเปล่า

“...”

“...”

“หึ ๕๕”

“น้องชายของนิออนไซ้ไหม” ผมถามขึ้น ไม่สนใจเสียงหัวเราะที่ลอดผ่านลำคอซึ่งแสดงถึงความไม่พอใจน้อยๆ นั้น มันไม่ใช่ความผิดของผมสักหน่อย ถ้าจะโทษก็ต้องโทษนิออนนั่นแหละที่ไม่ได้บอกล่วงหน้า “เข้ามาสิ”

เมื่อผมเอ่ยชวน ร่างสูงก็ขยับกายเดินผ่านประตูห้องเข้ามา ผมได้กลิ่นน้ำหอมบางเบาจากเด็กคนนี้ อัดคิดไม่ได้ว่ามันช่างเข้ากับเจ้าตัวดีจริง ๆ กลิ่นนำหลงไหลพอกันกับเรือนร่างและใบหน้า เพียงแค่เห็นแผ่นหลังกว้างนั้น ผมก็เพลินนึกไปถึงตอนที่ตนเองฝากฝังรอยเล็บเอาไว้แล้ว

“ห้องนั่นคือห้องที่ว่าง” ผมบอกก่อนจะเดินไปเปิดห้องให้น้องดู อ้าปากหาพลาซายกมือขึ้นบิดชี้เกียจ ไม่สนใจว่าสาบเสือมันจะแหวกออกจากกันมากแค่ไหน แล้วก็ไม่สนใจด้วยว่านัยน์ตาสีดำมิดนัยน์กำลังจ้องมองผมอยู่หรือเปล่า

อยากมองก็มองสิ ถ้าจะทำมากกว่ามองผมก็ยินดีนะ :)

“เป็นไง”

“ก็ดี”

“หมายถึงห้องหรือหมายถึงพี่ล่ะ” ก็เห็นสายตาเอาแต่จ้องผมตอนพูด

“ห้อง สะอาดดี”

“แล้วจะอยู่หรือเปล่า” ผมถามเมื่อความง่วงเริ่มครอบงำอีกครั้ง รีบคุ้ยให้จบแล้วตกลงกันดีกว่า ผมไม่ใช่คนเรื่องมาก อยู่กับผมแค่รักษาความสะอาดในพื้นที่ส่วนรวมไม่ส่งเสียงดังน่ารำคาญก็พอแล้ว ซึ่งจากท่าทางของคนตรงหน้า ผมก็คิดว่าเรื่องส่งเสียงดังคงไม่มีทางเกิดขึ้นแน่ ๆ

“ย้ายมาได้เลยไซ้ไหม”

“ได้ จะให้ช่วยขนของกับอก”

“ไม่ต้อง”

“นั่นก็ตามใจเธอ พี่ชื่อไวน์ มีเบอร์แล้วสินะ จะชนของยายเข้ามาตอนไหนก็โธร. บอกก่อน เผื่อไม่อยู่ที่ห้อง” ในเมื่อคนเขาไม่ยากให้ช่วย ผมก็จะไม่ตื้อ ไหวไหวล่ก่อนจะแนะนำตัวเองออกไปและเตรียมที่จะเดินออกจากห้องนั้นมา

พี่บ!

ถ้าหากว่าผมไม่ถูกดึงเอาไว้ก่อนอะนะ

ลมหายใจร้อนๆ คลอเคลียลงมาบนแก้มพร้อมกับเสียงกระซิบที่ดังขึ้น

“การ์นัต์”

“...”

“ชื่อของผม”

## EP : 01

**“เป็นยังไงบ้างมึง ลูกชายอาภุ หล่อแซ่บไม่ไหวเลยใช้ไหม”**

นืออน เพื่อนสาวร่างเล็กที่สนิทกับผมมากที่สุดในตอนนี้ พวกเราทั้งคู่อำลึงเดินตรงไปยังตึกคณะด้วยกัน และเสียงของมันก็ยังดังขึ้นไม่หยุดราวกับว่ากลัวจะไม่ได้พูด

**“ตอนเห็นครั้งแรกกูยังชอบเลย”**

“นั่นญาติมึงงินืออน สติหน่อยไหม กับญาติก็ไม่เว้นเลยนะ” ผมแกล้งว่า รู้อยู่ว่านืออนมันไม่ได้คิดอะไรกับลูกชายของอามันจริงๆ หรอก แต่เวลาได้เห็นใบหน้าทีพองลมเอาไว้ในปาก เตรียมจะแหวัดๆ ใส่ผมแล้วก็ซำดี

“มึงอะ กูก็แค่ชอบที่น้องหล่อเว้ย แต่ไม่ได้คิดอะไรมากกว่านั้น สาบานสามนิ้วเลยอ้าว! อีกอย่างนะ...น้องไม่ใช่สเปกกูสักหน่อย”

“ใครจะไปเป็นสเปกมึงได้เท่าพี่หมอตะวันอีกล่ะครับคุณนืออน”

**“ไวน์! บ้า พี่หมอตะวันอะไรละ”**

ปากนะทำเป็นพูด แต่หน้านี้แดงเชียวนะ ยืนปิดไปปิดมาจน

คนรอบข้างถึงกับหันมามอง พอเห็นว่าตัวเองกำลังถูกจับจ้องก็รีบหยุดอาการเงินตัวเป็นเกลียว ขยับเข้ามาดวงแขนผมแล้วดึงให้เดินต่อทันที

“มึงอะ!”

“หือ? กูทำอะไร”

“มึงพูดถึงพี่ตะวัน”

เงินบิดอีกแล้ว นีออนท่าทางจะอาการหนัก ซึ่งมันเป็นแบบนี้มาตั้งแต่ที่เริ่มชอบคุณหมอตะวัน นักศึกษาแพทย์ที่เพิ่งจะจบไปเมื่อปีที่แล้ว สาขาวิชาแพทยศาสตร์นั้นเป็นสาขาหนึ่งในคณะวิทยาศาสตร์ เป็นสาขาที่รับคนน้อยที่สุดและจบยากจบเย็นจนนักศึกษาอดรอนทนไม่ไหวลาออกไปหลายคนเลยละ

“เออ...ไม่พูดแล้วก็ได้ ว่าแต่ลูกชายของอามึง...การันต์นะ”

“ทำไม มึงสนใจน้องชายกูเหวอ”

นีออนพูดแทรกขึ้นมา ผมยังไม่ทันพูดจบเลยด้วยซ้ำ ดีพอยดีพายไปก่อนแล้ว

“แต่จะถามว่าทำไมน้องถึงย้ายหอ มีปัญหาอะไรที่หอเก่าหรือเปล่า เสียงดังเกินไปหรือไม่รักษาความสะอาด?”

“เปล่า พอดีใกล้ๆ หอที่น้องอยู่มีการก่อสร้างอะ การันต์นิสัยคล้ายมึงนั่นแหละ ไม่ชอบเสียงดังรบกวนเวลานอน น้องก็เลยย้ายออกมา”

ผมร้องอ้อในใจ การที่มีคนนิสัยคล้ายกันย้ายเข้ามาอยู่ด้วยก็ไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวลสักเท่าไรแล้วละ แต่นี้ก็ไม่ใช่เรื่องเดียวหรอかなะที่ผมอยากรู้ บางทีนีออนอาจจะคิดถูกตั้งแต่แรกแล้วก็ได้ว่าผมนะ...

กำลัง...สนใจการันต์

“มีแฟนหรือยัง”

“ยัง เอ๊ะ! ไหนมึงบอกว่าไม่สนใจน้องกูไง”

“กูบอกตอนไหน” ผมกระตุกยิ้มหวาน นึกย้อนไปถึงใบหน้าหล่อเหลาที่ยังคงติดอยู่ในความทรงจำ “นั่นนะรูมเมตคนใหม่ของกูเลยนะ กูก็ต้องสนใจเป็นเรื่องธรรมดาสิ ทั้งเรื่องนิสัย ความชอบ ถ้าเกิดเข้ากันได้มันก็ดีไม่ใช่หรอ หรือมึงไม่คิดแบบนั้น?”

“บอกกูที่ว่าเข้าของมึงกับเข้าของกูเนียความหมายเดียวกัน”

“หึๆ แล้วแต่มึงจะคิด”

ความจริงแล้วผมก็ไม่ค่อยยุ่งกับคนใกล้ชิดของตัวเองสนิทหรอก ญาติพี่น้องอะไรแบบนี้ กลัวว่ามันจะทำให้เกิดปัญหาในตอนหลังนะสิ ที่พูดอยู่นี้ก็เพียแค่หยอกล้อเพื่อนตัวเองเล่นเท่านั้น ถึงแม้ว่าจะมีแอบคิดจริงอยู่บ้างก็เถอะ

“การันต์นะโสดสนิทคะ กูรับรองได้ และที่สำคัญ...น้องเป็นไปด้วย”

หือ...?

ตามผมเป็นประกายแล้วนะ

ถึงผมจะพอมองออกอยู่แล้วแต่ก็ไม่ได้มั่นใจ จนกระทั่งนี่อนเป็นคนยืนยันออกมาแน่แหละ ถึงว่า...ตอนผมอ่อยนิดอ่อยหน่อยถึงได้จ้องมารวกับว่าจะตะครุบเหยื่อ สายตาแบบนั้นมันบ่งบอกถึงการเป็นนักล่าผู้เชี่ยวชาญเลยนะ

“แต่มึงก็ระวังๆ หน่อย กูคิดว่าน้องไม่ธรรมดา”

“พิเศษใส่ไข่หรือไง”

“สองฟอง”

นี่อนขู้นิ้วขึ้นสองนิ้วพลางทำหน้าทะเล้นใส่ผม และเพราะเราสองคนมันศีลเสมอกันไง ผมถึงได้เข้าใจในสิ่งที่เพื่อนจะสื่อ

ผมกับนี่อนเดินขึ้นมาถึงห้องเรียน วันนี้ในช่วงเช้าผมมีเรียนภาคทฤษฎีสามชั่วโมง และเรียนปฏิบัติตอนเย็นอีกสี่ชั่วโมง ผมเรียนศิลปะและการแสดง สาขาสื่อสารการแสดง คณะนี้รวบรวมเอาศิลปะทุกอย่างมารวมไว้ด้วยกันและแยกออกไปเป็นแต่ละสาขา ซึ่ง

ผมขอไม่อธิบายนะว่ามันมีอะไรบ้าง

เมื่อมาถึงหน้าห้องเรียนผมกับนืออนยังคงพูดคุยกันเรื่อยเปื่อย ในขณะที่ยกมือดันประตูห้องเรียนเพื่อจะเปิดเข้าไปพร้อมกับใครอีกคน

“สวัสดีไวน์”

เจ้าของมือนั้นเอ่ยทักทายผมพร้อมกับรอยยิ้ม ด้านหลังมีชายและหญิงในชุดนักศึกษาเดินตามหลังมาไม่ห่าง หนึ่งในสองคนนั้นส่งสายตาดูแคลนมาทางผมที่ไม่ได้คิดจะสนใจอะไรคนพวกนี้ไม่แม้แต่ที่จะทักทายกลับด้วยซ้ำ

ให้ตาย คนกำลังอารมณ์ดีอยู่แท้ ๆ เลย

“กูค้นไม้ค้นมืออยากตบอีโมจิมาก ดูมันมองมึงดิ เฮอะ! สงสัยที่โดนกูตบคราวก่อนยังไม่เจ็ด”

“เอาน่า มึงก็ทำ ๆ เหมือนพวกมันเป็นอากาศบ้าง หัวจะได้ไม่ร้อน ดูหน้าดิ...ถ้าพี่ตะวันเห็น เขาต้องกลัวมึงแน่ ๆ” ผมเอ่ยเข้าเมื่อยกมือพี่ตะวันขึ้นมา นืออนก็เริ่มสงบอารมณ์ก่อนจะแปรเปลี่ยนไปนั่งอมยิ้มอยู่คนเดียว ซึ่งมันก็ดีแล้วละ ผมไม่อยากจะเพื่อนต้องมาใส่ใจเรื่องไร้สาระของผม

“ตรงนี้ว่างนี่ เรานั่งนี่กันเถอะเดอล”

“ตรงนี้?”

“อ้อ ไวน์ก็นั่งนี่ เฟิร์สอยากนั่งกับไวน์”

“ห่าง ๆ หน่อยก็ตินะเฟิร์ส เดี่ยวจะติดโรคเอา”

ผมกลกตาขึ้นมองบน อุตส่าห์พยายามพูดให้นืออนใจเย็นลงได้แล้ว แต่คนพวกนี้ก็ยังจะตามมาสร้างความรำคาญใจให้ไม่เลิก บอกตรง ๆ เลยนะว่าผมก็ไม่ใช่คนที่ใจเย็นนักหรอก แต่ที่ยังนั่งอยู่เพราะไม่อยากจะดวลลงไปตอบโต้อะไรก็เท่านั้น

จับแขนของนืออนเอาไว้ก่อนจะบิบบา ๆ ให้ใจเย็น จากนั้นก็คิดว่าเอากะเป๋าของเพื่อนสนิทขึ้นมาและยกไปวางลงตรงที่ว่าง

ที่เฟิร์สตั้งใจว่าจะนั่ง

“ไปนั่งตรงอื่น ตรงนี้ไม่ว่าง” ผมบอกออกไปเสียงเรียบ ยกมือขึ้นกอดอกและจ้องไปยังคนที่กำลังทำสีหน้าย่ำแย่

ให้ตาย แค่นั่งเองนะ ทำอย่างกับว่าผมไปจู๋ฆ่าอย่างนั้นแหละ

“เก้าอี้นี้เป็นของมึงหรือไง”

อย่างกับว่าผมอยู่ในหนังเลย นางเอกที่กำลังถูกตัวร้ายรังแก และพระเอกก็ยื่นมือเข้ามาช่วย แต่บังเอิญว่านี่มันในชีวิตจริงยังไงละ ผมไม่สนใจหรอกว่าใครจะเป็นพระเอก ใครจะเป็นนางเอกอะไรนั่น

“มีกระเป๋าก็แปลว่าโต๊ะมันมีเจ้าของ อ้อ กูเกือบลืมไปเลย เฟิร์สชอบนี่เนอะ อะไรที่มันมีเจ้าของอยู่แล้วนะ” ผมพูดไปก็ยิ้มไป ผิดกับอีกคนที่เริ่มจะหน้าเสีย กำมือแน่นก่อนจะเงยหน้าขึ้นไปมองเดลด้าที่รีบขยับเข้ามายืนบังอีกฝ่ายให้พ้นจากสายตาของผม

“อย่าพูดอะไรมั่วๆ”

ฮ่าๆ คนพวกนี้ตลกดีจัง ทำไมถึงได้ทำอย่างกับว่าผมไปหาเรื่องเฟิร์สก่อนเลยนะ

“ยังปกป้องกันดีเหมือนเดิม” ปกป้องกันตั้งแต่ตอนที่ยังคบกับผมอยู่ จนกระทั่งตอนนี้ก็ยังปกป้องกันไม่เลิก

“นักศึกษาตรงนั้นจะเรียนไหม”

“ไปนั่งตรงอื่นเถอะ อย่าไปอยากนั่งใกล้คนแบบนี้เลยเฟิร์สเดลด้า”

หญิงสาวอีกคนในกลุ่มพูดขึ้น ดึงแขนเพื่อนตัวเองให้เดินห่างจากผมไปหาที่นั่งตรงอื่น พอไม่มีสามคนนั้นแล้วผมก็เริ่มหายใจโล่งขึ้นมาบ้าง

อากาศบริสุทธิ์ขึ้นเยอะเลยละ หีๆ

อาจารย์เริ่มสอน ผมกับนืออนต่างคนต่างนั่งเรียนและจด

บันทึกสิ่งที่สำคัญลงในสมุดสรุปแต่ละรายวิชา มันเป็นเรื่องที่จำเป็นมาก ๆ ช่วงสอบ ใครที่ไม่ได้จดไว้ก็คงต้องหาพิมพ์เพื่อนในสาขาจนหัวหมุนแน่ ๆ

ผมไม่ชอบวุ่นวายกับคนอื่น การพึ่งพาตัวเองจึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด

เมื่อชั่วโมงเรียนสามชั่วโมงสิ้นสุดลง ผมกับนืออนก็เตรียมที่จะแยกย้ายกันกลับ วิชาเรียนภาคปฏิบัตินั้นจะเริ่มตอนสี่โมงเย็น จนถึงหนึ่งทุ่ม ซึ่งการเรียนภาคปฏิบัติเนี่ยเป็นสิ่งที่ผมชื่นชอบที่สุดเลยละ

### เมื่อกลับมาถึงหอพักได้ไม่ถึงชั่วโมงการันต์ก็ติดต่อมาหา

ผมและทยอยขนของมาไว้ที่ห้อง ผมยืนกอดอกฟิงกรอบประตูดมของเจ้าของร่างสูงจัดเก็บของในห้องตัวเอง เพราะอากาศค่อนข้างร้อน การออกกำลังกายด้วยการขนของไปมาจึงทำให้เรือนร่างของการันต์นั้นชุ่มไปด้วยเหงื่อ ชุดนักศึกษาสีขาวทั้งบางและแนบสนิทจนเห็นกล้ามเนื้อหน้าท้องเรียงตัวสวระวกับศิลปะชั้นสูง

เป็นเด็กที่มีรูปร่างดีเยี่ยมเลยจริง ๆ

การันต์เลิกคิดขึ้นเมื่อเห็นว่าผมกำลังยืนจ้องน้องอยู่ อีกฝ่ายหยุดมือที่กำลังจัดข้าวของและเดินตรงมาหาผมแทน

“มีอะไร”

“เปล่านี้ พี่แค่มาดู เผื่อเธอจะอยากให้ช่วยอะไร” ผมเงยหน้าขึ้นและส่งยิ้มกลับไป ในเมื่อเด็กเขาเล่นด้วยก็ต้องเอาสักหน่อยจริงไหม เพราะถ้าเกิดว่าน้องไม่ได้สนใจอะไรผม เจ้าตัวก็คงไม่มายืนอวดกล้ามเนื้อแน่น ๆ ในระยะใกล้แบบนี้หรอก

“อยากช่วย?”

“ใช่สิ”

“ผมร้อน”

“หือ?”

“ร้อนไง”

เจ้าของร่างกำยำยกมือขึ้นจับคอเสื้อสะบัดเบา ๆ นัยน์ตาคู้นที่จ้องมาเหมือนกำลังท้าทายผมอยู่ ปากบอกร้อนแต่ก็ยังไมยอมปลดกระดุมเสื้อลง อีกทั้งยังแสดงออกเป็นนัย ๆ ให้ผมรับรู้ได้อีก

กำลังท้าทายกันอยู่ชัด ๆ

ผมยิ้มหวานและขยับเข้าไปชิดกับร่างของอีกฝ่าย ไล่สายตาลงมาที่กระดุมเม็ดที่สองก่อนจะยกมือขึ้นไปจับปกคอเสื้อของการันต์แผ่วเบา ปลายนิ้วชี้ค่อย ๆ ลากผ่านจากปกเสื้อลงมาและปลดเอากระดุมที่กัลดอยู่ออก

“หายร้อนหรือยัง”

“ยัง”

และผมก็ปลดออกไปอีกหนึ่งเม็ด

“พี่ว่าเธอหายแล้วมั้ง” เมื่อกระดุมเม็ดที่สามหลุดออก ผมก็ใช้ปลายนิ้วแหวกเอาสายเสื้อของการันต์ให้แยกจากกัน อย่าเข้าใจผิดว่าผมคิดอะไรไม่ดีล่ะ

ก็แค่ช่วยให้น้องหายร้อนเท่านั้นแหละ เอาแค่พอหอมปากหอมคอ

เมื่อคิดได้ว่าการหยอกล้อนี้มันจะเกินเส้นที่ขีดเอาไว้ผมก็ขยับถอยห่างออกมาพลงส่งยิ้มให้การันต์อีกครั้ง ก่อนจะกวาดสายตามองตรงเข้าไปในห้อง

“สรุปว่าเธอไม่มีอะไรให้พี่ช่วยใช่ไหม พี่จะได้ไปนอนสักหน่อยแล้วถ้าไปเรียนก็อย่าลืมเอากุญแจห้องไปด้วยละ พี่มีเรียนตอนเย็นกว่าจะเลิกก็ตึกเลย”

ผมส่งกุญแจห้องสำรองที่ได้มาจากเจ้าของหอให้การันต์และหมุนตัวเดินกลับเข้าห้องนอนของตัวเอง ถอดเสื้อและกางเกงออกให้เหลือเพียงกางเกงขาสั้นข้างใน ก่อนจะล้มตัวลงนอน

ตอนที่ผมตื่นขึ้นมาแต่งตัวเตรียมจะไปเรียนในตอนเย็น การันต์ก็ไม่ได้อยู่ที่ห้องแล้ว ผมกับนิออนนัดกันที่หน้าตึกคณะเหมือนเดิม การเรียนการสอนก็ไม่ต่างกันในแต่ละวัน จับคู่สอบเก็บคะแนนบ้าง จับกลุ่มบ้าง แน่ใจว่าในแต่ละวันล้วนมีคะแนนให้ และมาตรฐานของการให้คะแนนก็สูงลิบอีกด้วย

ผมกับนิออนผ่านการสอบกันแล้วเรียบร้อยก็ถึงเวลากลับ เราออกจากห้องเรียนมาตอนหกโมงครึ่ง ที่ใช้เวลานานเพราะต้องจำต้องซ่อมบทกันเพื่อให้มันออกมาดีที่สุด

“คืนนี้มึงออกไปไหม”

“ก็คงงั้น ไม่มีงาน อยู่ห้องก็ไม่รู้จะทำอะไร”

“กูไปด้วยไม่ได้นะ วันนี้ป๊าจะพาม้าออกไปดินเนอร์ กูต้องไปด้วย”

“ไปเถอะ กูไม่ใช่เด็กแล้วนะ ถึงจะไปไหนคนเดียวไม่ได้”

หลังจากที่นิออนกลับไปแล้ว ผมก็กลับห้องไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า น้ำหอมกลิ่นที่ผมชื่นชอบถูกพรมลงบนเสื้อบางเบา ผมยืนสำรวจตัวเองหน้ากระจก จัดแต่งเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินให้เข้าที่เข้าทางก่อนจะออกจากห้องมาในเวลาสี่ทุ่มครึ่ง

แกรก!

“จะออกไปข้างนอกเหรอ”

ผมออกจากห้องมาพร้อมกันกับการันต์ ร่างสูงอยู่ในชุดที่ดูยังงี้ก็ไม่ใช่ชุดใส่นอน ตั้งแต่หัวจดเท้าดูเนี้ยบจนผมอดไม่ได้ที่จะจับจ้อง

“อ้อ นัดเพื่อนไว้”

“ที่เดียวกันหรือเปล่า” ยืนบัตรสมาชิกของผับไปตรงหน้าอีกฝ่าย ที่นี้ถ้าไม่มีบัตรก็เข้าไปไม่ได้ เป็นการคัดกรองไม่ให้พวกวัยรุ่นที่ยังอายุไม่ถึงลักลอบเข้าไป กฎค่อนข้างจะเคร่งครัด บอกเลยว่าต่อให้มีเส้นสายมากแค่ไหนก็ใช้ไม่ได้กับเจ้าของผับนี้

การันต์พยักหน้า และนั่นทำให้ผมยิ้มออกมาทันที

“ถ้าอย่างนั้นเราไปพร้อมกันเลยดีไหม”

ผมชี้เกียจขับรถ แต่ก็อยากออกไปเที่ยวเสียอีก

การันต์ยิ้มนิดไม่นานก็พยักหน้า เห็นแบบนี้แต่ใจดีกว่าที่คิด  
เอาไว้เยอะเลย ผมคิดว่าน้องจะปฏิเสธเสียอีก

รถราคาหลักสิบล้านเคลื่อนที่ไปบนท้องถนนด้วยความเร็วที่  
ถูกกำหนดเอาไว้ ผมไม่ได้ตื่นเต้นอะไรมากกับรถคันนี้เพราะเชื่อว่า  
จะไม่เคยเห็น ถ้าว่ากันตามจริงแล้ว ผมสนใจคนที่กำลังขับรถอยู่  
มากกว่าเสียอีก

พอมาถึงผมกับการันต์ก็ต่างคนต่างแยกกันไปคนละทาง  
น้องไปหาเพื่อน ส่วนผมก็เดินหาที่ว่างเพื่อหย่อนก้นลงนั่งและตั้ง  
เครื่องดื่ม

วันนี้ผมแค่อยากมาเที่ยวเท่านั้น นั่งดื่มชิลชิล พอถึงเวลา  
อยากกลับก็กลับ

รถแท็กซี่ละแวกนี้หาไม่ยาก ถึงจะดึกแต่ก็ยังมียังอยู่ แต่ถ้า  
การันต์จะใจดีพาผมกลับนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง

ผมเห็นการันต์นั่งอยู่กับกลุ่มเพื่อน นัยน์ตาสีดำคู่นั้นจึงมา  
ทางผมเป็นระยะ ในกลุ่มของน้องมีทั้งผู้ชายและผู้หญิง ทั้งหน้าตา  
การแต่งกายของแต่ละคนดูดีหมดจดบ่งบอกถึงฐานะทางบ้านที่ดู  
ไม่ธรรมดา

“ขอโทษนะครับ”

“...” ผมเลิกคิ้วขึ้นเมื่อมีใครบางคนเดินเข้ามาตรงหน้า เขาส่ง  
ยิ้มมาให้ และผมก็ส่งยิ้มกลับไปขณะที่ยกแก้วขึ้นชดริมฝีปาก

“ผมชี้้อยู่”

“ไวน์ครับ”

ยูยิ้มว่าเมื่อผมบอกชื่อตัวเองแก่เขา

“ผมเห็นไวน์นั่งอยู่คนเดียว ถ้าไม่เป็นการรบกวนผมขอนั่งด้วย

ได้ไหม ผมเพิ่งมาที่นี่ครั้งแรก มาคนเดียว รู้สึกไม่ค่อยชินเท่าไร”

ประโยคยืดยาวตามมาจากนั้น ซึ่งผมก็ไม่ได้ตั้งใจฟังมันเลยแม้แต่น้อย

“ครับ ตามสบาย” ที่ตรงนี้ไม่ใช่ของผมคนเดียวสักหน่อย ไม่เห็นจำเป็นจะต้องเอ่ยปากขอกันก่อน

“ไวน์มาคนเดียวเหมือนกันใช่ไหม”

“ไม่เชิง”

“หือ? คำตอบอะไรละนั่น จ๊นเอาแบบนี้ ผมจะถือว่าไวน์มาคนเดียวก็แล้วกันนะ”

คนตรงหน้าหัวเราะและเอนตัวเข้ามาใกล้ วางมือทับลงบนมือผมพร้อมกับส่งสายตากริ้มกริ่มมาให้ จนสุดท้ายแล้วผมก็หมดความอดทน

“ขอตัวก่อนนะครับ” พุดตัดบทออกไป ผมลุกขึ้นยืนก่อนจะเดินตรงไปหาการ์นต์ที่กำลังมองมาเช่นกัน

บอกแล้วไงว่าวันนี้ผมมาเที่ยว มาดื่ม ไม่ได้มาหาคุณอน

การที่ถูกรบกวนช่วงเวลาดีๆ มันทำให้ผมต้องมองหาตัวช่วย และการ์นต์ก็เป็นตัวเลือกที่ดี

คนอื่นในกลุ่มเงยหน้าขึ้นมามองผมและหันหน้ามาถามเพื่อนตัวเองว่าผมเป็นใคร ผมส่งยิ้มให้พวกเขาแต่ไม่ได้ตอบ หย่อนกายนั่งลงบนตักของเด็กหนูนึงที่ให้ความร่วมมือกับผมเป็นอย่างดี ด้วยการยกมือขึ้นมาโอบเอวผมเอาไว้ในตอนที่ยู่เดินตามมาถึงพร้อมกับส่งเสียงเรียกชื่อของผม

“ไวน์...”

ผมเอนกายซบลงบนแผ่นอกของการ์นต์ ขยับยิ้มหวานพลาทกระซิบบอกบางอย่างกับอีกฝ่ายเสียงเบา

“พี่อยากให้เธอช่วย”

“หึๆ นี่ถือว่าชอบ”

“ทำไม เธอหึงเหรอ นี่เราเพิ่งเจอกันวันเดียวเองนะ” ผมแก้ง  
ทำหน้าตกใจตอนที่พูดแห่การันต์ออกไปพลางลากฝ่ามือลูบได้  
ไปตามแผ่นอกแน่น พร้อมกับส่งยิ้มไปให้ผู้ที่กำลังยืนอ้าปากค้างอยู่  
ตรงข้างๆ แก้อีที่เราสองคนนั่งอยู่ไปด้วย

“ผมไม่ช่วยฟรีๆ”

“เธออยากได้อะไรล่ะ”

“...”

“ยังคิดไม่ออกเหรอ ถ้าอย่างนั้นเอาไว้ทีหลังก็ได้...ช่วยพี่ก่อน”  
การันต์ไม่ตอบรับหรือว่าปฏิเสธ เรียวแขนแกร่งเลื่อนมา  
กระชับเอวผม ส่วนอีกมือจับคางผมให้เงยหน้าขึ้น กวาดสายตามอง  
ลึกพัก ก่อนจะหันไปหาคนที่ยังคงยืนอึ้งอยู่ที่เดิม  
“ไปให้พ้น! อย่ามายุ่งกับคนของกู”

## EP : 02

“ฮ้าวว”

“เอาเรื่องวะ”

“มันยังไ มึงแอบไปมีแฟนไม่บอกพวกกูเหรวะ”

“หุบปาก!”

การันต์ส่งเสียงเข้มบอกเพื่อนในกลุ่มของตัวเองที่ส่งเสียงแซวไม่หยุด ยูนะรีบเดินหนีจากไปหลังจากที่ถูกนัยน์ตาสีดำมืดจับจ้องอย่างเอาเรื่องจนผมนึกถึง ก็การันต์แสดงท่าทีอย่างนั้นเพียงเพราะผมขอให้ช่วย แต่กลับทำราวกับว่ากำลังหึงหวงผมจริงจังอย่างนั้นแหละ แสดงเหมือนจนชนลูกเลย ถ้าเพื่อนน้องจะคิดว่าเรามีซัดมิดกัน มันก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก

“เธอหวงพี่ขนาดนี้เชียวหรอ”

“ขอให้ช่วยเองไม่ใช่หรือไง!”

เสียงดุดตอบกลับ ดวงตาเรียวดุคล้ายนกอินทรีที่กำลังออกล่าเหยื่อหรือลงจ้องผมที่กำลังหัวเราะชอบใจกับการตอบโต้ของน้อง ส่วนมือที่โอบกอดผมอยู่นั้นก็ไม่มีทีท่าว่าจะคลายออกเลยสักนิด

“พี่ขอให้ช่วย แต่ตอนนี้เขาไปแล้ว เธอควรปล่อยพี่ได้แล้วนะ”  
ผมยังคงได้ตบน้องกลับไปโดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง และเพื่อนของ  
การ์นต์เองก็เลิกสนใจพวกเราตั้งแต่ที่ถูกน้องปรามด้วยเสียงดูๆ นั้น  
แล้ว

“หมดประโยชน์แล้วก็ถีบหัวส่ง บอกแล้วว่าผมไม่ช่วยฟรีๆ”

“พี่ก็ถามเธอไปแล้วว่าอยากได้อะไร” ตาสบตา ผมยกยืมพลัง  
ยึดกายขึ้นให้ใบหน้าของเราอยู่ในระดับเดียวกัน ฟินิจพิจารณาความ  
หล่อของน้องอยู่สักพักแล้วถึงพูดต่อ “ว่ายังไง เธออยากให้พี่  
ตอบแทนแบบไหนก็บอกมาสิ ได้ทุกอย่างเลยนะ”

แค่ไม่ยืมเงินเป็นพอ แต่จากรถที่น้องขับแล้ว ผมก็ไม่คิดว่า  
การ์นต์จะมาขอยืมเงินผมหรอก

การ์นต์ไม่ได้ตอบคำถามของผม น้องเบือนหน้าหนี เรียวแขน  
เกร็งกอดกระชับเอวของผมเอาไว้ไม่ให้หายหลังหล่นตู่ลงไปบน  
พื้น ในตอนที่อีกฝ่ายกำลังขยับตัวยื่นมือไปหยิบแก้วเครื่องดื่มขึ้นมา  
เรียวปากได้รูปจดลงบนปากแก้ว ผมสามารถพูดได้ว่าการ์นต์  
นั้นมีริมฝีปากที่สวยงามและน่าประทับใจลงไปมาก

ตลอดเวลาที่นั่งอยู่ การ์นต์ทำหน้าที่เป็นไม้กั้นหมาให้ผมได้  
อย่างสมบูรณ์แบบ บางคนเคยมาที่นี่และเคยรู้จักกับผมมาก่อน  
คงไม่ต้องบอกหรือใช่ไหมว่ารู้จักกันแบบไหน พวกเขาพยายามจะ  
เข้ามาทักทายและพูดคุยด้วย แต่ก็ถูกเจ้าของดักที่ผมยืนนั่งเฝ้ากลับ  
ไปหมดทุกรายด้วยสัมผัสเสียงดุตันและแววตาของสัตว์ร้าย

น่าเว้าใจเป็นบ้า!

ยิ่งมองสบกับดวงตาคู่นั้น ความคิดของผมก็ยิ่งเปลือยโผล่ กลิ่น  
น้ำหอมที่ไม่คุ้นจนเกินไปยิ่งดึงดูดให้ผมขยับเบียดกายของตัวเอง  
เข้าหาเรือนกายกำยำของคนอายุน้อยกว่ามากยิ่งขึ้น จนเราแทบจะ  
แลกเปลี่ยนลมหายใจกันในตอนนี้

“จื้ออ๋อย”

“แล้วอ้อยขึ้นใหม่ละ” ผมยิ้มให้ถ้อยคำวากล่านั้น ไม่ปฏิเสธ  
หรือว่าเป็นคนขี้อ้อย เพราะถ้าถูกใจใครผมก็อ้อยคนนั้นนั่นแหละ  
“อยากรู้หรือ”

การันต์ก้มหน้าลงชิดกับใบหน้าของผมจนปลายจมูกของเรา  
เฉียดผ่านกันไปมา

“กลับห้องกัน พี่จะได้รู้ว่าอ้อยผมขึ้นหรือเปล่า”

เสียงของน้องนั้นฟังแล้วชวนให้ใจเต้นแรงจนผมลืมคำพูดที่  
จะพูดไปชั่วขณะหนึ่ง

ช่างเป็นคำเชิญชวนที่ให้ความรู้สึกปั่นป่วนมาก

ทั้งที่คิดว่าจะไม่ยุ่งกับญาติของเพื่อนแล้วแท้ ๆ แต่การันต์  
กำลังทำให้ผมเกิดความต้องการจนหลงลืมสิ่งที่เคยตั้งมั่นเอาไว้  
จนหมด

“เธอรู้ตัวไหมที่กำลังทำทนายพี่อยู่ แล้วพี่ก็เป็นประเภทที่ไม่  
ชอบให้ใครมาทำทนายแบบนี้ด้วยสิ”

“ทำทนาย? หึ ๆ นี่มันเป็นคำตอบแทนของผมต่างหาก”

**ปึก!**

“อ้อ ใจเย็น ๆ ลี ปิดประตูก่อน” แผ่นหลังของผมถูกกระแทก  
เข้าไปที่ผนังห้องอย่างแรง การันต์แทบจะไม่สนใจประตูห้องที่เปิด  
อ้าอยู่ กลับปากร้อนซบเม้มลงบนต้นคอของผมจนเกิดเสียง กลิ่น  
แอลกอฮอล์ไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกถูกกอดมอมเมาได้เท่ากับฝ่ามือของน้อง  
ที่ลูบไล่ไปทั่ว ให้ความรู้สึกร้อนวาบไปทั้งกาย

และตอนนี้ก็กำลังจะถูกอุ้มเข้าไปในห้องแล้ว

“การันต์ ประตู...ปิดประตูก่อน” ไม่รู้ว่าจะรีบไปไหน พอผม  
เอ่ยย้ำเรื่องประตูอีกครั้งการันต์ก็ส่งเสียงขำใจออกมา น้องยังคงมี  
ผมที่เกาะเกี่ยวเป็นลูกโคอาล่าในขณะที่ใช้เท้าดันให้มันปิดและกด  
ล็อกประตู

จากนั้นริมฝีปากของเราก็แนบสนิทกันอีกครั้ง ไร้ซึ่งความรู้สึก รัก แต่เต็มไปด้วยราคะและความต้องการ

ผมไม่ยอมเป็นฝ่ายถูกควบคุม และการันต์เองก็ไม่ยอมเช่นกัน ที่นอนนุ่มโอบอุ้มร่างของเราทั้งสองคนเอาไว้เมื่อเจ้าของเรือน กายกำยำโยนผมลงมา ก่อนที่น้องจะถอดเสื้อของตัวเองออกแล้ว โยนมันทิ้งและคร่อมทับลงมาบนร่างของผม

“อีก...อะ...เบาๆ หน่อย พรุ่งนี้พี่มีเรียน” เข้าไม่มีเรียน แต่ ปายนะเรียนตั้งสองวิชา ถ้าเกิดปล่อยให้การันต์ทำตามใจชอบ ผม กลัวว่าตัวเองจะไม่ไหวนะสิ ถึงนี่จะเป็นคำตอบแทนที่น้องเอาตัว เข้ามาเป็นไม้กั้นหมาให้ผมก็เถอะ

แต่พอสิ้นเสียงของผม การันต์ก็ขยับเข้ามาแนบริมฝีปากและ บดขยี้อย่างรุนแรงทันทีคล้ายจะบอกว่าไม่ให้พูดมาก ลิ่นร้อนสอ ดแทรกเข้ามาในปากของผม ขยับหยอกล้อพัวพันกับลิ้นผมจนกระทั่ง ผมเริ่มหายใจไม่ออก อีกฝ่ายถึงได้ยอมผละออกไปให้ผมได้กอบโกย เอาอากาศเข้าสู่ปอดและเตรียมรับจูบที่ร้อนแรงนั้นอีกครั้ง

การันต์ปลดกระดุมเสื้อผมออกจนหมด ฝ่ามืออุ่นลูบลงบน หน้าท้องของผมก่อนจะลากขึ้นมาจนถึงแผ่นอก ปลายนิ้วสะกิด เข้ากับตุ่มไตที่ตั้งชัน ปิบและขยี้มันจนผมบิดร่ำ ผมทนไม่ไหวจนต้อง ส่งเสียงร้องออกมา

“อะ!”

ตอนนี้แกนกายของผมคับแน่นอยู่ในทางเกงเป็นที่เรียบร้อย ผมถูกปลุกเร้าอารมณ์จนหอบเหนื่อยไปหมด จากนั้นเปลี่ยนเป็น ริมฝีปาก ยอดอกของผมเปียกชุ่มทั้งสองฝั่ง และไม่นานทางเกงก็ถูก ถอดออกไป บนร่างของผมมีเพียงเสื้อเท่านั้นที่เหลืออยู่

แต่จะมีหรือไม่มีมันก็ไม่ต่างกันอยู่ดี ในเมื่อการันต์ปลดกระดุม ออกไปหมดแล้ว

ถึงการันต์จะดูดิบเถื่อนไปบ้าง แต่อย่างน้อยน้องก็ยังเตรียม

ความพร้อมให้ผมก่อนที่จะสอดแทรกกายเข้ามา

หยาดเหงื่อของผมไหลซึม ปลายนิ้วจิกลงบนแผ่นหลังกำยำ แน่นในยามที่ร่างสูงกระแทกกระทั้นกายเข้ามา ความเสียวซ่าที่ได้ รับมันดีมาก ดียิ่งกว่าที่เคยทำกับใคร อีกทั้งขนาดของแก่นกายที่อยู่ ข้างในมันก็...ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

“หน้าพี่...หึๆ ชอบที่ถูกผมกระแทกใส่แบบนี้ใช่ไหม”

การันต์กำลังมองหน้าผมในขณะที่น้องตาม ปลายนิ้วลูบได้ ไปตามกรอบหน้าผมขณะที่ช่วงล่างยังคงโถมใส่มาไม่หยุด

“คิดไปเอง อีก...ที่ผ่านมามีคนเด็ดกว่าเธอตั่งเยอะ”

ที่ไหนกันล่ะ!

แต่ผมมันพวกไม่ยอมใครไง ถึงได้หลุดปากพูดแบบนั้นออกมา

การันต์ดาววับขึ้นมา มุมปากกดขึ้นเป็นรอยยิ้มก่อนที่ผม จะถูกน้องจับพลิกลง ผมถูกจัดให้อยู่ในท่าคลานเข้า ความลึกของ แก่นกายที่ถูกสอดใส่เข้ามาอีกครั้งทำเอาผมร้องไม่ออก ผมซุกหน้า ลงบนเตียง ขบกัดริมฝีปากเพื่อระบายความเสียวซ่าที่อาจจะทำให้ ผมเป็นบ้าได้ในตอนนี้

แรงส่งจากการันต์ทำให้ร่างของผมโยกคลอน เติงส่งเสียง เอี้ยดอัดประทุถึงความรุนแรงของเรา

จนกระทั่งเมื่อน้องหยุดนิ่ง ผมก็เป็นฝ่ายขยับสะโพกบิดเบียด เข้าไปเอง เอี้ยวตัวไปหาการันต์ที่กำลังมองดูผมขยับเข้าหา มุมปาก น้องยกยิ้มน้อยๆ ขณะที่มือกำลังบีบและเคล้นบนท้ายผมเต็มแรง ก่อนจะจับแหวกออกและจดจ้องส่วนที่เชื่อมต่อกันด้วยสายตา ที่นกระหาย

ผมชอบสายตาแบบนั้นของการันต์มากจริง ๆ มันเหมือนว่า น้องกำลังจะกลืนกินผมเข้าไป

เวลาล่วงเลยไปหลายชั่วโมง ของถุงยางอนามัยที่ใช้แล้วถูก

ทั้งลงข้างเตียง เมื่อดูยางอนามัยหมดก็เป็นอันว่าสิ้นสุดกิจกรรมบนเตียงของเราทั้งคู่

การันต์ถอนแค้นกายที่เพิ่งจะเสร็จออกไป น่องรูดยางที่ได้อยู่ออกก่อนจะลุกจากเตียงไปเก็บกวาดขยะบนพื้น ส่วนผมอย่าว่าแต่ลุกเลย แค่จะพูดในตอนนี้ก็ยังหาเสียงตัวเองไม่เจอ ทำได้แค่นอนหอบอยู่บนเตียงอย่างหมดท่า

“ลุกไหวแล้วก็กลับไปนอนที่ห้อง”

“...”

เป็นเด็กที่ใจร้ายซะมัด

แต่ผมก็ไม่เก็บมาใส่ใจหรอก เพราะความตั้งใจของผมก็เป็นแบบนี้แล้ว

“พี่ลุกไม่ไหว”

“แล้วยังไง จะนอนที่นี่?”

“ไม่ อืมไปหน่อยสิ อย่าลืมนะว่าเธอเป็นคนทำให้พี่อยู่ในสภาพนั้นะ” เสียงของผมนั้นแหบแห้งจนน่ารำคาญ ขนาดการันต์ยังหัวเราะหึๆ ออกมาหลังจากที่ผมพูดจบ น่องไม่ตอบรับและหยิบเอากางเกงของตัวเองขึ้นมาสวมก่อนจะก้าวตรงมาทางผม

“เราต้องคุยกัน”

“หือ? เรื่องอะไรล่ะ”

“ผมกับพี่แค่มิเช็กกันเท่านั้น จะไม่มีอะไรนอกเหนือจากนี้”

“พูดจาใจร้ายจังนะ ถ้าเป็นคนอื่นคงร้องให้ขี้มูกโป่งไปแล้ว”

“แต่พี่ไม่ได้ร้อง”

“แนสิ พี่ก็ไม่ได้คิดว่าเราจะมีอะไรนอกเหนือจากเช็กกันอยู่แล้ว เอาเสร็จก็แยก พี่พอใจแล้วเธอก็พอใจ มันก็แค่นั้นแหละ” ผมไม่รู้สึกเสียใจเลยสักนิด มันเป็นเรื่องปกติ ถ้าคนเราจะต้องมีความรู้สึกพิเศษให้แก่ทุกคนที่เราเคยมีความสัมพันธ์ทางกายด้วย ผมก็คงน้ำตาตกในไปหลายรอบแล้วละมัง นี่มันเป็นเรื่องธรรมชาติของ

มนุษย์ เราก็แค่ตอบสนองความต้องการของตัวเองเท่านั้น เมื่อสิ้นสุดลงก็แยกกันทางใครทางมัน

“หรือว่าเธอติดใจพี่?”

“ถ้าผมบอกว่าใช่ล่ะ”

“ว้าว ตรงเกินคาด แต่ก็ดี...เอาสิ เพราะพี่ก็ชอบเช็ทซ์ของเธอเหมือนกัน” เรื่องแบบนี้อ้อมค้อมไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา ผมค่อนข้างที่จะพอใจเช็ทซ์ของการันต์มาก อีกอย่าง...เราก็เป็นรูมเมตกันอยู่แล้ว มันคงง่ายกว่าการที่ผมจะต้องไปหาคนแปลกหน้าสักคนมานอนด้วยเพื่อสนองความต้องการและคลายเครียดให้ตัวเอง

“ระหว่างที่เอาพี่ผมจะไม่ยุ่งกับคนอื่น และพี่ก็ต้องทำแบบเดียวกันกับผม”

“ดีล แต่ถ้าพี่หรือเธอเริ่มเบื่อ เราจะต้องหยุดทุกอย่าง ตกลงไหม?” มันก็คงเป็นแค่ช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้นแหละ

“อือ”

การันต์ตอบรับก่อนจะจัดการอ้อมผมลอยขึ้นจากเตียง น่องแข็งแรงมาก อ้อมผมได้โดยไม่มิดชิดแม้แต่หน่อย เมื่อพาผมมาที่ห้องเรียบร้อยแล้วก็หันหลังเดินกลับออกไปโดยไม่ลืมปิดประตูห้องให้ด้วย

หลังจากที่การันต์ออกไปได้สักพักผมถึงค่อยลุกจากเตียงไปอาบน้ำ ตามเนื้อตัวของผมมีทั้งรอยดูดและรอยกัดปะปนกันมั่วไปหมด แต่ยังดีที่การันต์ไม่ได้เน้นตรงช่วงคอ ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ต้นขาด้านในของผมมากกว่า

อาบน้ำเสร็จผมก็ปิดไฟนอนทันที ระยะเวลาที่ได้ล้มตัวลงนอนนั้นช่างแสนสั้น นาฬิกาส่งเสียงปลุกผมในตอนเช้าบ่งบอกถึงช่วงเวลาที่ผมจะต้องลุกออกไปจัดการกับมือเช้า

ผมค่อนข้างให้ความสำคัญแก่มือเช้า ถึงจะวุ่นวายแค่ไหน อย่างไรก็ตามก็ต้องลุกมาหาอะไรกินก่อน

ไม่รู้ว่าการรันต์มีเรียนหรือเปล่า อาจจะออกไปแล้วหรือไม่ก็ยังไม่นอนอยู่ ผมเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน เพราะแบบนั้นผมเลยทำข้าวต้มเพื่อเอาไว้ด้วย เป็นข้าวต้มหมูสับง่าย ๆ พอให้อยู่ท้อง แต่ก็ไม่รู้ว่าจะพออิ่มสำหรับการรันต์หรือเปล่า

ผมยกข้าวต้มมานั่งกินอยู่หน้าโทรทัศน์ ดักกินได้ไม่กี่คำก็รู้สึกง่วงจนตาจะปิด

“จะกินหรือจะนอนทำไมไม่เลือกสักอย่าง”

เสียงที่ดังขึ้นทำเอาผมสะดุ้ง หันหลังกลับไปก็พบการรันต์กำลังยืนกอดอกฟังกรอบประตูจ้องมองมาทางผมนิ่ง

“นั่งอยู่ที่ห้องหรือหเรอ

แล้วออกมาตอนไหน ผมไม่เห็นจะรู้เลย

“เพิ่งตื่นหเรอ”

“อือ”

“พี่ทำข้าวต้มเผื่อเธอด้วย ไปตักมากินสิ... พี่ว่าพี่จะไปนอนต่อแล้ว” ผมลุกขึ้นเอาถ้วยไปล้างเก็บ ไม่มีบทสนทนาอะไรมากกว่านี้ การรันต์ตักข้าวต้มที่ผมทำเอาไว้ไปนั่งกินโดยที่ไม่ปรึกษาพูดอะไรสักคำ ส่วนผมก็กลับเข้าห้องตัวเองมานอนต่อ

**ผมตื่นมาอีกทีในตอนเที่ยง และอาบน้ำแต่งตัวออกจากหอพักมามหาวิทยาลัยก่อนที่คลาสเรียนจะเริ่มประมาณยี่สิบนาที** ตอนนั้นผมไม่รู้สึกละอายใจเท่าไรแล้ว การใช้เวลาอาบน้ำนาน ๆ นี่มันช่วยให้อารู้สึกสดชื่นมากเลย

“ท่าทางของมึงไม่ต้องบอกก็รู้ว่าไปจัดหนักมาอะ”

“อือ... คนนี้ดูกว่าทุกคน”

“ตาย ๆ ภูจะเป็นลม!”

“เด็กในมหา'ลัยเราหรือเปล่า”

“...” ผมพยักหน้า

“รุ่นพี่หรือรุ่นน้อง”

“รุ่นน้อง”

“กร๊อตต นี่มีงัดเคี้ยวเด็กเธอ!”

“หึ ๆ เด็กก็อร่อยดี”

“แล้วยังไง ภูรู้จักเขาไหม”

นืออนยังคงถามต่อ มันกะพริบตาปริบ ๆ รอคอยคำตอบจากผม ซึ่งผมก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากถอนหายใจและตอบออกไป

“รู้”

“ใคร!”

“การันต์ ลูกชายอามิ่งไง”

เมื่อได้คำตอบ นืออนมันก็อ้าปากค้างทันที มันยกมือขึ้นมาชี้หน้าผมก่อนจะทำท่าทางตกใจจนโอเวอร์ ผมได้แต่นั่งขำและหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเล่น รอให้นืออนมันตั้งสติได้ก่อนแล้วค่อยมาคุยกันต่อ

“มะ...มึงกับการันต์ มึงกับน้อง...”

“ได้กันแล้ว”

“ไอ้โง่! ภูอยากกร๊อต ฮือ ๆ น้องการันต์ของภู”

นืออนจับตัวผมเขย่าไปมาพร้อมกับทำท่าเสียใจที่มองจากดาวอังคารยังมองออกว่ากำลังตอแหลอยู่ หลังจากนั้นเราก็เปลี่ยนเรื่องคุย พอถึงเวลาเข้าเรียนก็พากันเดินขึ้นไปบนตึกอย่างไม่เร่งรีบ ผมไม่อยากไปเจอเรื่องที่ทำให้อารมณ์ไม่ดีอีกนะ

ถึงจะรู้อยู่แล้วว่าเลี่ยงไม่ได้ก็เถอะ

เมื่อมาถึงห้องผมกับนืออนก็เลือกนั่งที่นั่งประจำของเราสองคน

อาจารย์เข้าห้องมาหลังจากที่พวกผมสองคนนั่งที่แล้ว การเรียนการสอนเป็นไปตามปกติเหมือนกับทุก ๆ วัน หมดคลาสนี้ก็เปลี่ยนห้องเพื่อเรียนอีกคลาสหนึ่ง กว่าจะเลิกเรียนห้องฟ้าก็ถูก

ยอมไปด้วยสีดำมืดแล้ว

นี่อ่อนริบร้อนออกจากห้องไปเมื่อคนจากที่บ้านมารอรับ ส่วนผมก็เดินทอดน่องเอื่อยๆ ไม่ได้เร่งรีบ

“ไวน์!”

...

เฮ้อ...เสียงไม่พ่นเลยจริง ๆ ลินะ

“มีอะไร” ผมหันกลับไปหาเจ้าของเสียงเรียก ยกมือขึ้นกอดอกก่อนจะจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างเอาเรื่อง

“เปล่า ก็แค่มาทักทายเท่านั้นเอง เรากับเดลต้าจะไปหาอะไรกินกันสองคนนะ ไวน์ไปด้วยกันไหม”

เฟิร์สยิ้มและถามผม อยากจะปรบมือให้แก่ความเป็นคนดีจริง ๆ เลย จะไปกินข้าวกันสองคนก็ยังอุตสาหัสมาชนแฟนเก่าของผมตัวเองไปด้วยอีก

“เฟิร์ส!”

“เดลต่ายาดูสิ ไวน์กับเฟิร์สเป็นเพื่อนสนิทกันนะ เฟิร์สอยากชวนไวน์ไปด้วย”

ผมถอนหายใจออกมา ชี้เกียจต่อปากต่อคำก็เลยหมุนกายหันหลังให้คนทั้งคู่เตรียมที่จะเดินต่อ

“โธ่! ที่คอของไวน์มีรอยด้วยอะ ไปทำอะไรมาหรอ”

กึก!

“รอยหรอ?” แกล้งทำเสียงแปลกใจก่อนที่ผมจะหมุนกายกลับไปพร้อมรอยยิ้ม ปลดกระดุมเสื้อตัวเองลงอีกเม็ดก่อนจะแหวกออกให้เห็นร่องรอยที่ถูกซ่อนไว้ชัด ๆ “แปลกจังที่มึงไม่รู้จักรอยพวกนี้ ตอนที่มีงแอบไปเจอกับแฟนกูก็ไม่ใช่หรอรอยนี้นะ อ้อ...ไม่ใช่แฟนสิ ต้องบอกว่าแฟนเก่า”

“...”

“...”

เฮอะ! กล้าที่จะพูด แต่พอผมตอบโต้กลับแล้วเลือกเงียบ  
“ไม่มีอะไรแล้วใช่ไหม เรื่องกินข้าวถูกต้องปฏิเสธ เห็นหน้า  
พวกมึงสองคนแล้วอย่าว่าแต่ข้าวเลย แม้แต่น้ำก็ยังไม่ลืมนะ”

ผมกลับมาถึงห้องด้วยอารมณ์ที่ค่อนข้างจะหงุดหงิดเล็กน้อย แต่พอได้อาบน้ำขัดตัวแล้วก็ทำให้รู้สึกดีขึ้นได้บ้าง ในตอนนี้มี  
เพียงแค่ผมเท่านั้น การันต์ยังคงไม่กลับมา ด้วยขามและหม้อข้าวต้ม  
เมื่อเช้านั้นถูกล้างทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว

วันนี้ผมไม่ได้ออกไปเที่ยวไหนเนื่องจากงานที่จะต้องทำส่ง  
บวกกับข้อตกลงที่ทำไว้กับการันต์เมื่อคืนนี้ด้วย...

ห้ามไปเจอกับใครนอกจากน้อง

ผมนั่งทำงานอยู่จนกระทั่งเข็มสั้นของนาฬิกาชี้ที่เลข 10 เมื่อ  
แล้วเสร็จผมก็กดเซฟงานและพบหน้าจอโน้ตบุ๊กลง ก่อนจะหันมอง  
ไปยังประตูห้องที่ถูกเปิดออก

แกรก!

“ไ้”

“...”

การันต์ไม่ได้ทักทายผมกลับ น้องเดินผ่านผมตรงไปที่ห้องของ  
ตัวเองก่อนจะไขกุญแจเปิดเข้าไป ท่าทางเย็นชาของน้องนั้นทำเอา  
ผมอดไม่ได้ที่จะหวั่นไหวออกมา แต่ก็ไม่ได้คิดน้อยใจอะไร ผมเอนหัว  
พิงผนังโซฟา ก่อนจะปิดเปลือกตาลง

ผ่านไปสักพักผมก็ได้ยินเสียงเปิดประตูห้อง ในตอนที่ลืมตา  
มอง เจ้าของร่างกำยำก็มายืนอยู่ด้านหลังผมแล้ว

“มีอะไรหรือเปล่า” ผมพิมพ์ถามออกไป

การันต์ไม่ตอบ แต่สายตาที่น้องกวาดมองผมนั้นก็เหมือน  
จะมีคำตอบแล้วเรียบร้อยแล้ว

ผมส่งเสียงหวั่นไหวแล้วเบา ขยับกายลุกขึ้นยืนบนโซฟา สอง

มือสอดเข้าไปกอดเกี่ยวรอบต้นคอของเด็กที่ตัวสูงกว่า ริมฝีปากแนบ  
ชิดคลอเคลียกันสักพักผมก็ถูกอุ้มลอยขึ้น การันต์วางผมให้นั่งลงบน  
พนักพิง มือหนึ่งรั้งต้นคอผมเอาไว้ให้รับจูบ ส่วนอีกมือนั้นสอดเข้า  
มาได้เสื่ออย่างไม่ยอมปล่อยให้ว่าง

“อย่ารุนแรงนักล่ะ เธอคงจะไม่ใจร้ายรังแกจนพี่ไปเรียนไม่ไหว  
หรือไม่ใช่ไหม”

## EP : 03

“อ๊ะ...อ๊า เข้ามาอีก อ้อ...เข้ามาอีกสิ” ผมร้องบอกเสียง  
สั่น ขณะกำลังขยับควบอยู่บนแท่นกายร้อนที่คับแน่น การันต์ยัด  
สะโพกของผมก่อนจะกดลงพร้อมกับเอนที่สวนขึ้นมา หยาดเหงื่อ  
บนกายของเราผสมปนเปกันหลังจากที่ผ่านกิจกรรมบนเตียงมาแล้ว  
หนึ่งรอบ

และนี่ก็คือรอบที่สอง!

เพราะผมอยู่ด้านบน ความสูงของผมเลยมากกว่าการันต์ไป  
เล็กน้อย ใบหน้าหล่อเหลาคลอเคลียอยู่ตรงแผ่นอก ดูดุนตุ่มไต้ที่  
บวมซ้ำของผม น้องบดขยี้มันด้วยปลายลิ้นจนผมไม่สามารถที่จะทน  
กับความเสียวซ่านี้ได้อีกต่อไป

“พี่จะเสร็จ อ้อ...อ๊ะ!” หยาดน้ำสีขาวพุ่งถูกปลดปล่อยออกมา  
เต็มฝ่ามือ ผมหยุดขยับกะทันหัน พลังทั้งกายอ่อนยวบลงไปบน  
เรือนร่างกำยำของการันต์พลังกระตุกสั่นเป็นระยะ

ผ่านไปสักพักพอให้ผมได้หายใจเหนื่อย การันต์ก็เริ่มขยับอีกครั้ง  
น้องดันผมให้นอนราบไปบนเตียง สองมือจับต้นขาของผมให้อ้าออก

กว้างขณะที่เริ่มส่งกายเข้ามาอีกครั้ง เรียวปากร้อนระอุแผดเผาผมจนแทบละลายหายไปทุกครั้งที่ถูกสัมผัส

การันต์ยัดตัวขึ้น น่องยกมือเสยผมลงๆ ก่อนจะขยับเอวด้วยจังหวะที่ถี่และเร็วขึ้น คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันก่อนที่เจ้าตัวจะรีบถอนกายออกจากผม รีบร้อนรูดถุงยางโยนทิ้งไปข้างเตียง ชักรูดแกนกายของตัวเองเพื่อปลดปล่อยน้ำกามออกมาเปรอะเปื้อนเต็มหน้าท้องของผมที่ขยับยุบลงตามจังหวะการหายใจ

“พอแล้ว”

“ผมก็ไม่มีน้ำให้พรีดแล้ว”

ผมอ้าปากค้างก่อนจะหัวเราะออกมา ไม่คิดว่าเด็กหนานิ่งที่เวลาพูดแต่ละครั้งแทบจะนับคำได้อย่างการันต์จะพูดอะไรแบบนี้ออกมาได้

“ช่างพูด คนที่ไม่ยอมหยุดคือเธอต่างหาก”

“แล้วคนที่ขยับเอวใส่ผมตอนจะผละออกไม่ใช่พี่เหรอ”

“ไม่รู้ไม่ชี้” คราวนี้ถึงจะเหนื่อยแต่ผมก็ยังพอลุกขึ้นไหว ก้าวลงจากเตียงไปหยิบเอาเสื้อขึ้นมาสวมลงๆ ส่วนกางเกงก็แค่หยิบขึ้นมาเท่านั้น การันต์เห็นทุกซอกทุกมุมของร่างกายผมหมดแล้ว จะให้รู้สึกอายหรืออะไรผมคงจะไม่มีหรอก

“วันนี้ลูกไหว?”

“เธอไม่รุนแรงนี่ น่ารักชะมัด เพราะพี่บอกว่ามีเรียนสินะ” ผมแก้มเดินเข้าไปใกล้ก่อนจะยกมือขึ้นหยิกแก้มของน้องเบาๆ และแน่นอนว่าการันต์ปิดมือผมออกอย่างไม่ใยดีเลยสักนิด ขมวดคิ้วก่อนจะส่งเสียงคู่ออกมา

“กลับห้องไปได้แล้ว”

“พอสบายตัวแล้วก็ไล่เลยนะ”

“หรือจะให้เอาต่อ”

การันต์ขยับเข้ามาชิดผม นัยน์ตาสีดำของน้องส่งประกายวาว

ขึ้นมาจนผมต้องรีบถอยห่าง ตอนนี้ยังเดินไหวก็ดีแค่นั้นแล้ว ขึ้น  
ทำต่ออีกผมคงได้นอนเป็นพักไม่ต้องไปเรียนในวันพรุ่งนี้แน่ ๆ

“พอเลย ว่าแต่เธอกินข้าวมาหรือยัง เห็นกลับชะตึก”

“ยัง จะทำให้กินเหรอ”

“ไม่อะ พี่แค่ถาม”

“...”

“ฮ่า ๆ หยอกเล่นน่า อย่าทำหน้าแบบนั้นสิ เดี่ยวพี่จะออกไป  
ดูแล้วกันว่าพอจะทำอะไรให้เธอกินได้บ้าง” การหยอกเย้าให้การันต์  
แสดงอารมณ์ออกมาเหมือนจะเป็นสิ่งที่ผมชื่นชอบไปเสียแล้ว เรา  
สองคนเข้ากันได้ดีอย่างที่ผมคิดเอาไว้ หรืออาจจะเป็ผมที่คิด  
ไปเองฝ่ายเดียว แต่ถึงแบบนั้นผมก็ยังคงรู้สึกว่ตัวเองเริ่มสนิทกับ  
การันต์ในระดับหนึ่ง

อาจจะเป็เพราะเช็กซ์ด้วยละมัง

มันคงจะดีมาก ๆ เลยถ้าเมื่อสิ้นสุดข้อตกลงของเรา แล้วทั้ง  
ผมและการันต์ยังสามารถมองเห็นกันติด ก็คงจะเป็นเพื่อนร่วมห้อง  
ที่ดีต่อกันไปได้

“ผมจะอาบน้ำ พี่ก็ไปอาบน้ำก่อน”

“ถ้ายังงี้พี่ทำอาหารเสร็จแล้วจะมาเรียก”

“อือ”

ผมเดินถือกางเกงออกจากห้องของการันต์กลับมายังห้องของ  
ตัวเอง ถอดเสื้อออกแล้วโยนมันลงตะกร้าไปพร้อมกัน ก่อนจะ  
หยิบผ้าเช็ดตัวเข้าไปอาบน้ำ เสียดยที่ผมต้องไปทำอะไรให้การันต์  
กิน ระยะเวลาในการอาบน้ำก็เลยสั้นกว่าปกติ เพราะต้องรีบแต่งตัว  
ออกมาเปิดตู้เย็นดูของที่เหลืออยู่

คิดว่าเร็ว ๆ นี้ผมคงจะต้องออกไปหางสรรพสินค้าแล้วละ

เครื่องดื่มที่ซื้อม่วาก็ใกล้จะหมดแล้ว สำหรับของที่ใช้ทำ  
อาหารได้ก็มีปลาแดดเดียว หมูสับ แล้วก็ผักกับวุ้นเส้น

แค่สองอย่างก็คงพอสำหรับการันต์แล้วมั้ง

ผมหุงข้าวก่อนจะลงมือทอดปลาและทำแกงจืดต่อจากนั้น  
การันต์ออกมาจากห้องในตอนที่ผมกำลังชิมแกงจืดที่ตัวเองทำ  
อีกฝ่ายยื่นกอดอกขมวดค้อมองผม ก่อนจะสลับไปมองแกงจืดใน  
หม้อ

“กินได้?”

ดูพูดเข้าเถอะ

“ข้าวต้มที่พี่ทำเพื่อ ได้ข่าวว่าเธอกินจนหมดหม้อ”

“รู้ได้ไงว่าผมไม่ได้เททิ้ง”

“ปากร้าย ไม่ต้องกินดีไหม”

“หึ..”

การันต์หัวเราะก่อนจะเดินไปหยิบน้ำในตู้เย็นออกมาดื่ม เมื่อ  
น้องห่างออกไปผมก็กลับมาให้ความสนใจแกงจืดในหม้อต่อ ผม  
ปิดเตาและตักแกงจืดใส่ถ้วย ก่อนจะยกไปวางรวมกับปลาทอดบน  
โต๊ะกินข้าว

“ตักข้าวสิ พี่ทำเสร็จแล้ว ในตู้มีของอยู่ไม่ใช่ว่าก็เลยทำได้  
แค่นี้ หวังว่าเธอจะกินได้นะ”

“ผมไม่ใช่คนเรื่องมาก”

เมื่อตอบผมเสร็จ การันต์ก็เดินไปตักข้าวมาเต็มจาน ก่อนจะ  
ลากเก้าอี้ยานั่ง ตักแกงจืดใส่จานโดยมีผมยืนจ้องมองทุกการกระทำ  
เพราะอยากรู้อย่างไรว่าน้องจะชอบรสชาติของแกงจืดไหม

ผมจ้องจนการันต์ชะงักมือและหันมามอง

“พี่ไม่กินหรือไง ทำไมเอาแต่จ้องผม?”

“ไม่ละ ไม่หิวเท่าไร”

“ไปตักข้าว”

“พี่ไม่...”

“ไปตักข้าวมา ไม่กินตอนนี้จะกินตอนไหน”

คิ้วเข้มขมวดขิด น้ำเสียงเซ็งติเตียนทำเอาผมผลอแม้มปากแน่น ตอนแรกตั้งใจว่าจะไม่กิน แต่สุดท้ายก็เถียงอะไรไม่ได้นอกจากเดินไปตักข้าวมานั่งลงตรงข้ามกับเจ้าของร่างสูงที่เพิ่งจะส่งข้าวคำแรกเข้าปากไป

ผมยังคงรอลุ้นคำตอบ หวังว่าน้องจะพูดอะไรออกมาบ้าง แต่การันต์กลับไม่เอ่ยอะไรเลยสักนิดและเอาแต่ก้มหน้าก้มตากินเงียบๆ

เสียงกำลังใจเซะมัด อย่างน้อยก็ควรบอกผมสักนิดว่ารสชาติมันพอใช้ได้หรือเปล่า

ผมเริ่มตักข้าวกินบ้าง กินเสร็จก็เอาจานไปล้างทำความสะอาด ในขณะที่การันต์เองก็ลุกเดินตามมาด้วย แต่น้องนะ...เดินไปตักข้าวมาเพิ่มและกลับไปนั่งกินต่อ การกระทำนั้นทำเอาผมลอบยิ้มออกมา การที่การันต์เพิ่มข้าวก็แปลได้ว่าอาหารที่ผมทำอร่อยใช่ไหมล่ะ เห็นแบบนี้แล้วค่อนข้างทำให้กินหน่อย

“เธออยู่กับพี่ต้องอ้วนเป็นหมูแน่ๆ”

“ผมไม่ใช่พี่”

“นี่เธอว่าพี่อ้วนหรือ”

“คิดเอา อุ้มแต่ละทีแขนผมจะหัก”

“แต่เธอก็ชอบอุ้มพี่ไม่ใช่หรือไง” ผมยิ้มหวาน ปลายเท้าขยับได้แผ่วเบาขึ้นไปบนขาของอีกฝ่ายที่อยู่ใต้โต๊ะ เอียงคอและพูดต่อ “ตอนพี่อยู่ข้างบนก็ไม่เห็นเธอบ่นว่าหนัก”

“...”

การันต์เมินผมแบบไม่คิดจะสนใจ ทว่าก็ไม่ได้ขยับขาหนีแต่อย่างใด จนกระทั่งกินข้าวเสร็จนั่นแหละน้องถึงจะลุกขึ้นเก็บถ้วยชามไปล้าง และสิ่งหนึ่งที่ทำเอาผมยิ้มกว้างออกมาก็คือแกงจืดในถ้วยที่ถูกการันต์กินจนหมด

“อร่อยใช่ไหมล่ะ”

“...”

“ตอบหน่อยสิ วันหลังทำให้กิน พี่จะได้มั่นใจ”

ยังคงไร้คำตอบเหมือนเดิม

ผมถอดใจและไม่คิดจะถามซ้ำอีก หันหลังเดินมาหอบเอา  
ไน้ตบุ๊กและข้าวของที่ใช้สำหรับทำงานขึ้นมากอดเอาไว้เตรียมจะ  
กลับเข้าไปในห้องของตัวเอง

“อรวอย”

“หือ?”

ปึง!

หลังจากที่ตอบคำถามผมแล้วการันต์ก็เดินหายเข้าไปในห้อง  
แล้วปิดประตูใส่หน้าผมทันที ทั้งให้ผมยืนขำอยู่คนเดียว เป็นเด็กที่  
ปากแข็งจริงจัง ๆ เลย จะว่าไปแล้วท่าทางแบบนี้ก็น่ารักดีเหมือนกัน

เนื่องจากวันนี้มีเรียนเช้า ผมก็เลยตื่นขึ้นมาเร็วกว่าปกติ  
ขณะที่เปิดตู้หยิบเอานมที่เหลืออยู่ขึ้นมาดื่ม มีกลิ่นความคาวของใน  
กระป๋องไปด้วย หวังว่าผมจะไม่ลืมอะไรนะ วันนี้มีฟรีเซนต์งานกลุ่ม  
ด้วยสิ เพื่อนในกลุ่มตั้งใจทำกันมาก จะมาเสียเพราะผมลืมแฟลช-  
ไดรฟ์ไม่ได้

“เอามาแล้ว สมุดสรุป...ไม่น่าจะลืมอะไร”

ผมดื่มนมจนหมดกล่อง รูดชิปกระป๋อง เตรียมที่จะออกจาก  
ห้อง

แกรก!

“สวัสดี” ขอทักทายรูมเมตคนหล่อหน่อยก็แล้วกัน

การันต์อยู่ในสภาพเส้นผมยุ่งเหยิงเป็นรังนก เสื้อก็ไม่ได้สวม  
มีเพียงกางเกงบ็อกเซอร์ตัวเดียวเท่านั้น นัยน์ตาสีน้ำหมึกจ้องมอง  
ผมนิ่ง ก่อนที่ร่างสูงใหญ่จะเคลื่อนไหวตรงเข้ามาหาผมอย่างรวดเร็ว

“ตะ...เดียว อ้อ...การันต์ไม่เอา พี่มีเรียน ถ้าต้องส่งสายแน่ๆ”  
ผมถูกน้องดันชิดโตะกินข้าวอย่างรวดเร็ว การันต์ก้มลงซุกใช้ตั้งแต่

ใบหน้าลงมาถึงชอกคอ ขบเม้มและไล่จูบขึ้นมาจนถึงปลายคาง  
ให้ตาย! เช็กซ์จัดอะไรขนาดนี้เนี่ย

ผมว่าผมมีความต้องการเรื่องพวกนี้สูงแล้วนะ แต่การันต์ดูจะมีมากกว่าผมอีก

“พีมีเรียน อ้อออ ถ้าเราทำฟีสาย ฟีดงโดนเพื่อนว่าแน่ๆ”  
ผมเงยหน้าขึ้นรับจูบของอีกฝ่ายพลางเอ่ยเสียงกระต่อนกระแท่น  
ริมฝีปากแนบชิดขยับตอบรับกันอยู่นานสองนานกว่าที่การันต์จะ  
ยอมปล่อยผมให้เป็นอิสระ แต่สายตาของน้องก็ยังคงเปี่ยมไปด้วย  
ความปรารถนา

“ตอนเย็น”

ผมพยักหน้า ก่อนที่จะนึกขึ้นมาได้ว่าจะต้องไปห้างสรรพสินค้า  
เพื่อซื้อของ กว่าจะกลับถึงห้องก็คงมืดค่ำแล้ว ไหนจะต้องทำอาหาร  
อีก

“พี่ต้องไปซื้อของ”

“...”

“ช่วงบ่ายเธอว่างหรือเปล่า”

“ว่างถึงบ่ายสอง”

“เลิกเรียนแล้วจะไปหาที่คณะ”

“มาถึงแล้วโทร. บอก”

“ได้ แต่ตอนนี้เธอต้องปล่อยพี่ก่อน เสื่อพี่ยับหมดแล้ว” ผม  
ส่งสายตาค้อนวอนออกไป การันต์ขยับออกห่างหลังจากนั้น น้อง  
หันหนีจากผมไปเปิดโทรทัศน์ดู ทั้งให้ผมยืนจัดเสื่อผ้าของตัวเอง  
พร้อมกับหัวใจที่เต้นตุบๆ

ให้ตาย ถ้าไม่ติดว่ามีฟรีเซนต์นะ เชื่อได้เลยว่าผมจะต้องถอด  
เสื่อผ้าตัวเองออกแล้วปล่อยให้การันต์เข้าไปตั้งแต่โดนจูบแล้วแน่ๆ

เมื่อนำเสนองานเสร็จแล้วก็คล้ายกับว่าภูเขาลูกโตได้ถูกยกออกไปจากอก มีคำติเตียนจากอาจารย์เล็กน้อยเรื่องการนำเสนอ แต่ถ้าเทียบกันกับกลุ่มอื่นๆ แล้ว ก็นับว่ากลุ่มของพวกมันจัดอยู่ในเกณฑ์ที่ดีเลยทีเดียว

อากาศในช่วงสายค่อนข้างร้อนอบอ้าว หลังจากผมกับนิออนกินข้าวเสร็จแล้วก็พากันมานั่งหลบร้อนอยู่ในห้องเรียนที่จะเรียนต่อหลังจากนี้ และภายในห้องเองก็ไม่ได้มีแค่เราสองคนที่คิดแบบนี้ ยังมีเพื่อนคนอื่นอีกหลายคน และหลาย ๆ คนนั้นเองก็เข้ามานั่งคุยเล่นกับพวกผมจนกระทั่งอาจารย์เข้าห้องมา

“มากันครับหรือยังเนี่ย เพื่อนหายไปไหนกันหมด ตามเพื่อนให้อาจารย์หน่อยเร็ว เดี่ยวจะให้แบ่งกลุ่มทำงานละครกัน ถ้าแบ่งกลุ่มเสร็จเร็วก็จะปล่อยเร็ว”

เมื่ออาจารย์พูดจบ เสียงภายในห้องก็ดังขึ้นราวกับนกกระจอกแตกกรัง บางคนก็ก้มหน้าก้มตาลงส่งข้อความเร่งเพื่อนในสาขาให้รีบขึ้นมาที่ห้องเรียนผ่านทางแชตกลุ่ม หลังจากนั้นไม่เกินสิบนาทีจากห้องโถง ๆ ก็เต็มไปด้วยนักศึกษาที่ทยอยกันมาจนครบ

“เอาละ พวกเธอรู้แล้วใช่ไหมว่าทุกปีเราจะมีการจัดงานละครของสาขาสื่อสารการแสดง อาจารย์จะแบ่งพวกเธอเป็นสองกลุ่มใหญ่ พวกเธอจะต้องสร้างบทละครและแสดงในวันงาน จะมีการให้คะแนนโดยอาจารย์ประจำสาขา ทั้งเรื่องการเขียนบท การแสดง และการจัดการคน ทุกคนจะต้องมีส่วนร่วมกับการงานละครครั้งนี้ หากใครที่ถูกแจ้งชื่อมาว่าไม่มีส่วนในการช่วยเหลือเพื่อนก็จะติดเอฟวิฆานี้ทันที เพราะนี่เป็นงานที่สำคัญและเป็นหน้าเป็นตาให้แก่สาขาของเรามาตลอด หวังว่าพวกเธอจะไม่ทำให้อาจารย์ผิดหวัง”

ใครบางคนยกมือขึ้นเมื่ออาจารย์พูดจบ

“มีข้อจำกัดในเรื่องของบทละครไหมคะ”

“นำเสนอในสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งสิ่งที่ถูกต้องของ

อาจารย์ไม่ได้บอกว่าเธอจะเขียนบทละครที่มันสะท้อนถึงปัญหาต่าง ๆ ของสังคมไม่ได้ เขียนได้ ทำได้ แต่ต้องมีเหตุและผลของการกระทำรองรับ ทำยังไงก็ได้ให้คนดูเข้าใจในสิ่งที่พวกเธอต้องการจะสื่อมันออกมาจากบทละครในเรื่อง”

“ขอบคุณค่ะ”

“มีใครจะถามอะไรอีกไหม”

ผมนั่งจดสิ่งที่อาจารย์อธิบายหลังจากที่เพื่อนแต่ละคนถามลงในกระดาษ พอหมดข้อสงสัยก็ทำการแบ่งกลุ่มกันภายในห้องแน่นอนว่ามันเป็นเรื่องโชคร้ายที่ผมไม่สามารถหลีกเลี่ยงสิ่งที่ตัวเองไม่ชอบได้

ได้แต่ถอนหายใจและยอมรับมันเท่านั้น

“ว๊น! เราได้อยู่กลุ่มเดียวกันด้วย”

ผมปรายตาไปมองแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เพื่อนคนอื่นในกลุ่มทำหน้าที่ เพราะแต่ละคนก็รับรู้ถึงความสัมพันธ์ของผมกับเฟิร์สดี การที่พวกเราสองคนอยู่กลุ่มเดียวกันมันช่างเป็นเรื่องที่ชวนระแวกกระอักกระอ่วนใจสำหรับคนนอก ผมนะแค่รำคาญเท่านั้นแหละ แต่ถ้าจำเป็นจะต้องร่วมงานกัน ผมก็จะไม่ทำตัวให้มีปัญหา

“แบ่งกลุ่มได้แล้วก็เลือกหัวหน้ากลุ่ม กลุ่มไหนเอารายชื่อมาส่งแล้วก็กลับกันได้เลย”

กลุ่มของผมเลือกหัวหน้าเป็นผู้หญิงที่เพื่อนมากกว่าครึ่งยกมือโหวตให้เธอ เมื่อเลือกหัวหน้าและลงชื่อในใบรายชื่อเรียบร้อยแล้วก็ถึงเวลากลับ

ผมเดินลงจากตึกมาพร้อมกับนิออนที่เสนอตัวว่าจะไปหาการ์นต์เป็นเพื่อน

ผมฝากกุญแจรถไว้กับนิออน ให้มันขับกลับบ้านไปก่อน ปกตินิออนจะมีคนที่บ้านคอยรับส่ง แต่เจ้าตัวก็ขับรถเป็นและมีใบขับขี่เรียบร้อยแล้ว ผมเลยไม่กังวลอะไรมาก อย่างน้อยก็ดีกว่าจอดทิ้งไว้

มหาวิทยาลัย

“มึงโทร. บอกน้องแล้วนะ?”

“บอกแล้ว”

“ฮือออ กูอยากจะได้จริง ๆ นะเนี่ย น้องการันต์ดูแซ่บมากเลยอะ”

นืออนทำหน้าที่เงิน อีกฝ่ายดันหลังผมให้รีบเดินตรงไปยังอาคารสูงตระหง่านที่เต็มไปด้วยนักศึกษา และเพราะการันต์เป็นคนโดดเด่นเสมอ จึงไม่ยากเลยที่ผมจะมองเห็นน้องท่ามกลางกลุ่มเพื่อนกลุ่มใหญ่

“นั่นไง น้องมองมาทางมึงแล้ว เดินมาแล้วด้วย!”

“กูเห็นแล้ว มึงใจเย็น ๆ ก่อน ตื่นเต้นยิ่งกว่ากูอีกมั้งเนี่ย” ผมว่า ๆ หันหน้ากลับไปหาเจ้าของร่างกำยำในชุดนักศึกษาที่กำลังเดินตรงมา การันต์ก้าวเร็วมาก แป๊บเดียวก็ใกล้จะเดินเข้ามาถึงผมแล้ว

ริมฝีปากของผมขยับขึ้นทันทีที่น้องเดินเข้ามา นืออนทำหน้าที่เงินและเขย่าแขนผมเบา ๆ ก่อนจะบอกลาแล้วหันหลังเดินหนีไปเมื่อการันต์มาหยุดอยู่ตรงหน้า

“กินข้าวหรือยัง” ผมถาม

“ยัง เสร็จแล้วค่อยกิน”

ผมพยักหน้ารับรู้ คำว่า**เสร็จ**ที่น้องว่านะ ไม่ต้องถามก็รู้ว่าหมายถึงอะไร

**ทางเกนนักศึกษาถูกถอดโยนลงไปบนพื้น ผมถอดเสื้อพาด**  
เอาไว้บนพนักพิงในขณะที่บนร่างกายของการันต์นั้นยังคงมีเสื้อผ้าอยู่ครบ แก่นกายร้อนขยับออกและสวนเข้ามาตามแรงขยับของเราทั้งคู่

ผมนั่งอยู่บนตักของการันต์ ใช้สองมือโอบรัดไปรอบต้นคอ

น้อง ขยับสะโพกกดลงกลืนกินกายร้อนอย่างเป็นจังหวะ

ใบหน้าเหงนขึ้นปล่อยให้ริมฝีปากของคนใต้ร่างแนบชิดลงมาบนผิวกาย การันต์ดูดดึงมันจนเกิดเสียงสะท้อนขึ้น สองมือกดรั้งสะโพกของผม ประคองให้ขยับขึ้นลงในจังหวะที่ต้องการ ทั้งยังบีบเคล้นสร้างอารมณ์ความต้องการให้ผมมากขึ้นกว่าเดิมอีก

“อ้อออ”

ผมเริ่มขยับเร็วขึ้น

สอดมือเข้าไปตึงกลุ่มผมสีดำเข้มเพื่อระบายความเสียวซ่านที่ได้รับ การันต์ไม่ได้ว่าอะไรผม น้องขยับใบหน้าขึ้น ดวงตาคมกล้าจ้องมองผมที่กำลังขยับขึ้นลงพร้อมกับส่งเสียงออกไปอย่างจริงจังที่จะยั่ววน

“อ๊ะ...อ้า”

ไม่รู้สิ...นัยน์ตาคู่นี้ของการันต์นะ เวลาที่ถูกยั่วมันน่ามองมาก ๆ เลย

“รู้ไหมว่าพี่ชอบสายตาดอนนี้ของเธอมาก ๆ เลย” ผมเอ่ยบอกไปเสียงสั้น ขยับมือลูบไล่ไปบริเวณดวงตาของน้องก่อนจะโน้มตัวลงไปแนบริมฝีปากแผ่วเบา

“ไม่ใช่ว่าพี่ชอบทุกอย่างบนตัวผมหรือเธอ”

“รู้ดี ไซลิ พี่ชอบทุกอย่างบนตัวเธอ อีก...อ๊ะ!”

“โดยเฉพาะตรงนี้?”

การันต์ส่งเสียงหัวเราะแผ่วเบาในยามที่ส่งแรงกระแทกสวนขึ้นมาใส่ผม มันเสียว เสียวจนผมเผลอโอบกอดรอบเรือนกายกำยำแน่น ส่งเสียงหอบหายใจก่อนจะกระซิบตอบไป

“อ้อ...ใช่! โดยเฉพาะตรงนั้น”

ชอบมาก ๆ

“ช่วยทำแรง ๆ กว่านี้หน่อยสิ”

ผมกลับเข้าห้องมาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังจากที่สิ้นสุด  
กิจกรรม เพราะว่าน้องรออยู่ก็เลยอาบนานมากไม่ได้ การันต์มีเรียน  
ต่อ ส่วนผมนั้นเรียนอีกที่ตอนบ่ายสาม ก็เลยว่าจะติดรถของการันต์  
เข้ามหาวิทยาลัยไปด้วย

“ไปกันเถอะ” เมื่อออกจากห้องมาก็เจอการันต์ที่กำลังยืนดื่ม  
น้ำอยู่ น้องพยักหน้าแล้วล้างแก้วคว่ำลงที่เดิม

เราสองคนเดินออกจากห้องมาพร้อมกัน ผมเดินเล่นโทรศัพท์  
ไปพลาง สายตาก็เหลือบมองทางลงบันไดเป็นระยะ ผมเดินนำ  
อยู่ด้านหน้า รู้สึกว่าขาผมมันจะสั้นหน่อย ๆ จนกระทั่งเดินลงมาได้  
ครึ่งทาง

“ขาเป็นอะไร”

“เธอถามพี่เหรอ”

“อยู่กันสองคน”

“พี่ไม่ได้เป็นอะไร...อ๊ะ!”

กะ...เกือบแล้ว

เกือบหน้าทิ่มแล้วนะไอ้โวน์

ปากบอกลองว่าไม่เป็นอะไร แต่พอก้าวอีกครั้งขาดันหมดแรง  
เฉยเลย ดินะที่การันต์จับแขนผมเอาไว้เนะ

“เดินไป”

เสียงทุ้มตื้อจะดุดังขึ้น การันต์ยังคงจับแขนผมเอาไว้ในตอน  
ที่บอก

“แต่...”

“ผมแค่รับผิดชอบในสิ่งที่ตัวเองทำ ถ้าพี่ยังพูดมากอยู่ ผมอาจ  
จะเข้าเรียนสาย และมันคือความผิดของพี่”